Viața studențească

REVISTA A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

12 PAGINI • 0,50 LEI • ANUL XII • NR. 9 (218) • SÎMBĂTĂ 4.III.1967

STUDENȚIA — VÎRSTA FORMĂRII MARILOR RĂSPUNDERI SOCIALE

Întrunită la începutul celui de-al doilea an al cincinalului, într-o perioadă de uriaș avînt creator generat de înfăptuirea victorioasă a programului vast elaborat de Congresul al IX-lea al partidului, a VI-a Conferință a U.A.S.R. a avut nobila misiune de a integra bilanțul studențimii in această fericită confluență a propășirii țării. Momentul a coincis și cu împlinirea unui deceniu de activitate a asociațiilor studențești, eveniment căruia i s-a acordat o deosebită atenție.

În acest deceniu de activitate — a **spus secretarul general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în cuvîntarea rostită la Conferință** — Uniunea Asociațiilor Studenților din România și-a dovedit pe deplin utilitatea, și-a îndeplinit cu cinste menirea de organizație revoluționară a studenților.

Niculae STOIAN

(Continuare în pag. a IV-a)

PRINOS — Desen de Ștefănuță SABIN

Estudiantina

Ne pîndește primăvara, fată frumoasă. Tu ești ca liniștea ei așternută peste un rîu de putere și miere, de bunătate și arbori cu fructe amare și dulci. Alergăm, alergăm și e un soare puternic cît doi sori ; te aștept și abea acum văd că în ochii tăi cresc cîmpiile scurte de sub dealurile Argeșului și din creștetul tău se lasă apă noptatecă peste malurile umerilor. Alergăm, alergăm ; pînă acum n-am văzut puterea ta cum strigi la porțile auzului și văzului meu ; e o zi de minune și har care coboară în voi și vă face să amețiți oamenii pe străzi. Zi de martie care umple tot anul — iarna trandafirii-s mai roșii, primăvara pot inunda un milion de mîini tinere, vara pot odihni tremurul părului sau tresări lîngă inimă, toamna...

...Iarna ca o coadă de vulpe albă trecu peste stelele lumii. Veneai fără să mă vezi ; te știam la toate turnurile cu ceasuri, lîngă toate palatele. Tu erai liniștea celui de mîine. Mă odihneai cu lumina ta și treaz mă-nălțam să mă pot bucura. Treceai îmbrăcată în verdele crud al coroanelor firii. Nici o podoabă nu-mi putea atîrna de inimă ca numele tău, nici vorbele apăsate, nici ceasuodihnirii ; boiul tău se-nstăpînise în mine, m-aplecam să îți spun : „Ea trecu pe lîngă numele meu, se grăbi pe drum și-ncepu să rîdă. Mi-atinsei mîinile de mijlocul ei și-n arbori se auzi o chemare de cuiburi și aripi, de muguri și soare. Ne pîndește primăvara, fată frumoasă... Era dimineața, porțile facultății deschise ; ascultam un vals liniștitor : „E martie-mi spui : ascultă valsul — e ESTUDIANTINA".

Dumitru M. ION

PRACTICĂ ÎN ASALT

În urma unor sesizări ale studenților Institutului politehnic din București, privind condițiile materiale care li se oferă, în perioada practicii de diplomă am cerut explicații tovarășului VALERIU POPESCU, secretar tehnic al comisiei de practică a institutului. Am aflat că unele întreprinderi la care studenții au fost repartizați de comisie pentru efectuarea practicii de diplomă refuză să acorde acestora cazarea și masa. Aceasta a dus la decalarea perioadei de practică în funcție de zilele în care întreprinderile respective pot crea aceste condiții. Așadar, în loc de 1—28 martie, studenții vor trebui să-și realizeze proiectele de diplomă în asalt, în numai 10 zile (23 martie — 3 aprilie), perioadă în care, prin plecarea în vacanță a elevilor școlilor profesionale, li se vor putea oferi cazare și masă.

Asemenea situații au creat Combinatul siderurgic Reșița și U.M. Bacău aparținînd Ministerului Metalurgiei, Uzinele „Progresul" Brăila și U.C.M. Reșița aparținînd de Ministerul Construcțiilor de Mașini, Combinatul petrochimic Ploiești și „Dero" Ploiești ale Ministerului Industriei Chimice, Uzinele de reparații Roșiori tutelate de Consiliul Superior al Agriculturii.

Solicităm pe această cale atenția forurilor vizate, care trebuie să ia de urgență măsurile necesare pentru asigurarea unor condiții satisfăcătoare viitorilor ingineri în perioada practicii de diplomă, avînd în vedere importanța acordată actualmente practicii în producție.

CINE E PREȘEDINTELE ?

Am adresat această întrebare unui număr de 20 de studenți din anii întîi, doi și trei ai tuturor facultăților Institutului pedagogic din Bacău. De la toți am primit drept răspuns o bîiguială incoerentă sau o sugestivă ridicare din umeri.

Îl căutam pe președintele C.A.S. din institut și studenții mă trimiteau de la unul la altul, ca pe o minge, pedepsindu-mi, cu neștiința lor, curiozitatea. Unii spuneau că e blond, alții zîmbeau candid : care președinte ? Noi sîntem în anul trei, nu mai avem treabă cu asociația. Cîțiva studenți din anul întîi mi-au spus că, în calitate de „boboci", n-aveau cum să-l cunoască pe tovarășul președinte. Toată nădejdea îmi rămînea, prin urmare, la anul II.

Rătăcind pe culoarele institutului am întîlnit în cele din urmă pe studenta Nuța Drăgan, din anul II Științe naturale, grație căreia am aflat că președintele C.A.S., asistentul Petre Prejban, este plecat la București pentru specializare, iar atribuțiile sale le îndeplinește Valerian Ciubotaru, șeful comisiei profesionale.

Plecasem la Bacău să scriu despre activitatea unui președinte, despre felul cum muncește cu studenții, despre modul în care rezolvă problemele de asociație. Iată însă că între 27 octombrie 1966, data alegerilor pe institut, și 5 ianuarie 1967, cînd a plecat la București, tovarășul Prejban s-a făcut cunoscut, după un calcul simplu, abia de 5 la sută din studenți.

Și pot spune că am avut noroc cu tovarășa Drăgan. În lipsa ei, la sfîrșitul acestui articol ați fi citit probabil : „răspunsul în numărul viitor !".

Ovidiu PAUN

„Mărțișor" teatral

Casa de cultură a studenților din București ne-a promis în această primăvară un mărțișor original : mult așteptatul „teatru studențesc". I-am solicitat, de aceea, tovarășului Spiridon Cojocaru, regizorul și principalul animator al viitorului teatru-studio cîteva cuvinte despre planurile și speranțele cu care s-a pornit la drum.

— Principalul scop al înființării studioului de teatru studențesc ține de necesitatea de a scoate mișcarea teatrală studențească dintr-o anumită platitudine, în discordanță cu atributele vîrstei exuberante, pline de entuziasm.

Sala studioului nostru va găzdui, sperăm, spectacole interesante, depășind nivelul unor simple înscenări — mai mult sau mai puțin concrete — ale unor texte dramatice.

— Cine vor fi interpreții viitoarelor spectacole ?

— Studenții — membri ai colectivului nostru sau ai altor colective din centrul universitar — și chiar colective întregi care-și propun încercări interesante. Intenționăm să intensificăm colaborarea cu unii actori profesioniști — tineri absolvenți — care să joace alături de studenții-amatori. De asemenea, sperăm într-o colaborare permanentă și fructuoasă cu studenții Institutului de teatru, care să aducă pe mica noastră scenă nu numai spectacole finite, ci și exerciții compuse de pantomimă și mișcare scenică, încercări inedite ale claselor de regie, fragmente din dramaturgia clasică și contemporană pregătite pentru examene.

— Activitatea studioului dv. se va limita la prezentarea unor experimente teatrale în fața unui public restrîns ?

— Nicidecum. Una din cele 3 zile rezervate săptămînal programului studioului nostru va fi consacrată unor expuneri teoretice de istorie și problematică a teatrului modern românesc și universal, susținute de profesori și specialiști — expuneri ilustrate cu exemplificări practice prezentate de colectivul nostru de interpreți.

Preconizăm și instituirea unui sistem de discuții cu publicul asupra celor prezentate. Spectacolele pe care le vom considera împlinite le vom prezenta și în sala mare a casei de cultură.

...Iată ce și-au propus organizatorii teatrului studențesc să facă, iată ce proiecte și speranțe au împărtășit ei colaboratoarei noastre NICOLETA TOIA. Iată însă mai jos și ce se poate spune după spectacolul inaugural...

La pomul lăudat...

Invitația comună a Uniunii asociațiilor studenților, Casei de cultură și Institutului de artă teatrală și cinematografică din centrul universitar București ne-a adus într-un suflet miercuri în Calea Plevnei la „DESCHIDEREA FESTIVĂ A TEATRULUI STUDENȚESC". Pe noi, ca și pe o seamă de artiști ai poporului și artiști emeriți, cadre didactice ale institutului, prestigioși critici teatrali, reporteri, fotoreporteri ai ziarelor centrale și ai studioului de televiziune, public studențesc.

Venisem plini de speranțe — în sfîrșit, o idee mai veche prindea viață.

A bătut gongul, scurt și strident, ne-am ocupat locurile în țăcănitul aparatelor de fotografiat și bîzîitul celor de filmat...

Și a urmat lovitura de teatru: spectacolele „Millo director" și „Florin și Florica" de Vasile Alecsandri. Unul mai neizbutit decît celălalt, unul mai plictisitor decît celălalt. Două producții insignifiante cărora, cu oricîtă bunăvoință ai avea, nu poți să le aplici decît cuvîntul DILETANTISM ; prin urmare, exact de ceea ce vroiam să scăpăm !

Nu vom relua o demonstrație despre teatrul studențesc și despre menirea lui : am făcut-o acum cîtăva vreme și considerăm că nu-i cazul să revenim cu explicații suplimentare. E destul dacă afirmăm că între acele idei și ceea ce am văzut la Casa de cultură la 1 martie e o diferență de la cer la pămînt. Însă asupra altui aspect vrem să ne oprim. Un colectiv de neinițiați a prins din zbor vorbele „teatru studențesc" fără a le înțelege sensul și fără a-și da seama de implicațiile unui atare act, le-au lipit pe un afiș vechi și au așteptat aplauze ! Majoritatea celor prezenți în sală au realizat la adevăratele proporții situația ; mai puțini n-au priceput nimic. În loc să trezim interesul, să sporim entuziasmul studenților, să-i atragem spre acest lăcaș de cultură și să le educăm gustul estetic, i-am îndepărtat și mai mult, le-am smuls zîmbete de compasiune...

Să fim bine înțeleși : nu vrem să estompăm elanul unor studenți dornici să realizeze lucruri deosebite. Criticile pe care le adresăm se referă la pripa în care a fost pregătit acest început. Iar nemulțumirea constă în faptul că prin atari pseudoreprezentații se compromit ideile de la care s-a pornit. Concluzia ? E necesar să se muncească cu seriozitate spre a se dobîndi ce nu s-a cîștigat.

A. E.

ARGUS

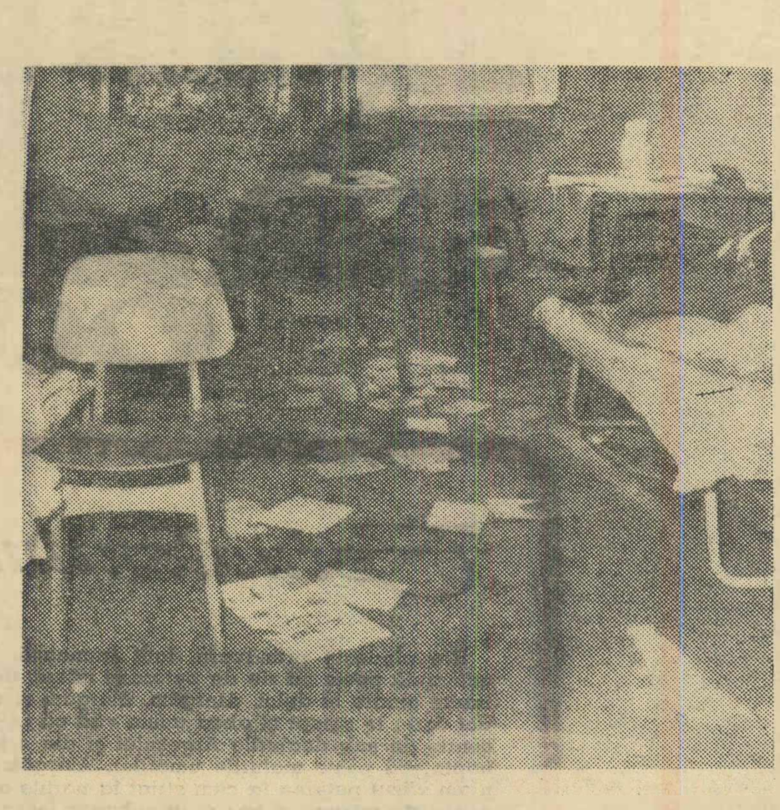
Atunci cînd ți s-a dezlegat șiretul de la pantof și cînd ești un nonconformist, nu ții seama că te afli în plin centrul Capitalei și ca să nu te apleci prea mult folosești vitrina cofetăriei „Cișmigiu" pentru a oglindi, alături de mîinile care fac nodul, lipsa unui elementar bun simț.

Poate în fotografia din stînga studenții Institutului de construcții din București vor recunoaște un coleg, a cărui discreție l-a împiedicat să ne destăinuie identitatea...

★

„Dacă ne e îngăduit să folosim exemple mărețe în fața unor lucruri mărunte, aceasta era înfățișarea Troiei cînd a fost cucerită", scrie nemuritorul Ovidiu în „Metamorfoze".

Ne îngăduim și noi să utilizăm acest vers ilustru pentru a... ilustra prin cuvinte fotografia din dreapta. „Aheii" sînt în cazul de față Ion Veliciu, Constantin Vîlcu, Ion Păunescu, Marin Străianu și Dumitru Preda, studenți în anul IV la Facultatea de agricultură a Universității craiovene, iar „Troia" este camera 42 din căminul facultății sus amintite, cameră pe care, plecînd în vacanță, au părăsit-o în starea în care o vedeți.

DOCTORUL CU ŞARETA

Viaţa la ţară

A venit la Nişcov pe data de 5 ianuarie 1965. Aflase de la raion că satul nu este electrificat şi din „prima de instalare" şi-a cumpărat un aparat de radio cu tranzistori. Mi-a spus că i-a părut bine că a sosit iarna, fiindcă a avut prilejul să dea piept încă de la început cu toate greutăţile satului. Le-a privit pe toate dintr-odată. Apoi cu răbdare şi tutun a luat măsuri. Prima a fost, bineînţeles, aparatul de radio.

— Am încercat să amortizez „şocul" trecerii de la un mod de viaţă la altul, amenajîndu-mi mai întîi un cămin cu nimic mai prejos faţă de acela în care am locuit...

Dispensarul la care trebuia să lucreze are o clădire alăturată destinată personalului său. Doctorul Dan Garabagiu şi-a ocupat camera şi în scurt timp a mobilat-o : un birou, bibliotecă, şifonier, două fotolii etc. Începutul a fost greu... Două săptămîni de zile a mîncat numai conserve. Dar mai ales suferea de singurătate. Soţia rămăsese în Bucureşti, la părinţii lui. Oamenii din sat îl priveau cu puţină neîncredere — încă le era străin.

Dar curînd gheaţa s-a spart. O dată, o femeie, după ce s-a dus la punctul farmaceutic, a ciocănit iarăşi la uşa cabinetului :

— Mai e ceva ?

Femeia la început s-a codit, apoi i-a spus :

— Păi să vedeţi, dom' doctor... Eu am un băiat. Termină în vară şcoala aici în sat şi nu ştiu ce să fac cu el...

— Dă-l la şcoală la oraş...

— Da, da' nu ştiu la ce şcoală...

Au stat ei şi s-au chibzuit ; femeia l-a întrebat cum şi ce fel şi pînă la urmă au hotărît să-l trimită la liceul pedagogic.

Se imprimăvăra şi satul îi devenea din ce în ce mai apropiat. Aşezat la poalele unor dealuri împădurite, scăldate de apele Buzăului şi ale Nişcovului, cu uliţele năduşind sub umbra nucilor înalţi cît casa, cu oameni harnici şi cumsecade, acest sat începea să-i releve alte dimensiuni ale vieţii, îl ajuta să descopere nişte legături uitate, pe care părinţii lui, desigur, le-au avut de mult, în adolescenţă. cu acest pămînt, cu această lume pe care el n-o cunoscuse niciodată.

— În după-amiezele de mai, cînd rămîn în livada dispensarului culcat în iarbă, cînd mă deschei la cămaşă — îmi place să stau aşa, cu ochii închişi — parcă uit de mine...

Cînd e arşiţă, înhamă calul la şaretă, iese afară din sat şi merge de-a lungul Buzăului să facă plajă. A găsit o limbă de nisip, ascunsă după nişte răchită. Nu uită să ia cu el şi o carte.

Singurătate în doi ?

I-a scris Michaelei să vină şi ea la Nişcov. Ea şi-a făcut transferul la şcoala din sat (e profesoară de educaţie fizică) imediat ce Dan i-a propus.

— Într-un sat, viaţa e mai uşoară în doi. Avînd un om de aceeaşi... „talie", mai ai cu cine schimba o vorbă.

Michaela a făcut abonamente la Gazeta literară, Luceafărul, Contemporanul. Angajau dispute pe marginea unei poezii de Nichita Stănescu, citeau amîndoi acelaşi roman. (Dan citeşte mai încet şi Michaela trebuie să aştepte pînă termină pagina). Cînd s-a pus problema unui copil, au existat discuţii în privinţa numelui. Dacă e băiat ?... Dacă e fată ?...

De curînd Dan a rămas iarăşi singur. Michaela a plecat la Bucureşti. Trebuie să nască. De două zile nu-i trimisese nici o ştire. M-a rugat să-i transmit eu la telefon că e neliniştit. Vrea veşti.

În bibliotecă — „Madame Bovary"

A vizitat dispensarul din prima zi. Şi-a dat seama că mai erau multe de făcut şi s-a „înhămat" la treabă. A amenajat, lîngă cabinetul său, într-o cameră alăturată, un cabinet de pediatrie. A reorganizat şi punctul farmaceutic. Acum e dotat cu peste o sută treizeci de specialităţi farmaceutice. Mi-a explicat că această cifră e destul de mare, dacă ţinem cont că numai 30—40 sînt dintre cele... uzuale.

Cu ajutorul unei surori a pus la punct fişele personale ale fiecărui om din circumscripţia sa.

— În felul acesta am situaţia exactă a fiecărui cetăţean. Nu de dragul birocraţiei. Îmi este mai uşor să depistez boala, avînd în faţă cazierul pacientului meu. Îmi spune că un medic de circumcripţie rurală trebuie să suplinească lipsa unui laborator, a unei secţii de radiologie care i-ar certifica imediat diagnosticul, cu o analiză minuţioasă a semnelor clinice. În cazul acesta, cel mai neînsemnat fapt e de o importanţă nebănuită. Oricînd poate să limiteze permanenta incertitudine în care se zbate medicul fără probe de laborator.

Îmi mărturisesc amărăciunea că un medic de ţară nu are posibilitatea să trateze un caz „frumos". Cazurile grave sînt trimise la oraş, din aceeaşi lipsă de utilaj medical complet. Medicul de ţară rămîne un filtru pentru instituţiile spitaliceşti orăşeneşti.

Circumscripţia sa cuprinde trei sate : Verneşti, Cîndeşti şi Nişcov. Cînd e nevoit să dea asistenţă la domiciliu, doctorul Garabagiu se urcă în şaretă şi străbate kilometri întregi pentru a sta la patul unui om suferind.

Fiindcă am văzut în biblioteca sa cartea lui Flaubert, mi-am adus aminte de Charles Bovary şi de şareta sa. A zîmbit.

— Da... Charles Bovary... Poate...

Cît timp te poţi îndoi...

A intrat în ultimul an de stagiu. Se pregăteşte să se specializeze în cardiologie. Probabil că se va prezenta la examen în 1968. Pentru asta ştie însă că trebuie să se pună la punct cu toată medicina internă şi mai ales cu ultimele cercetări. De aceea nu m-am mirat că pe cele mai multe cărţi de specialitate anul cînd au fost editate era 1966.

Seara, la lumina lămpii, doctorul Garabagiu redevine student. L-am întrebat dacă profesînd într-o circumscripţie de ţară există pericolul rutinării. Mi-a răspuns categoric :

— Cît timp te poţi îndoi — şi în cariera de medic trebuie să te îndoieşti întotdeauna — nu te pîndeşte nici un pericol. Exclus.

Crede în meseria lui şi mai crede că nici o altă profesie nu i s-ar potrivi mai bine.

— Am îmbrăcat o haină care îmi vine de minune...

Copilul pe care îl aşteaptă va fi desigur tot medic !

La geamul vagonului mai bănuiam apa Nişcovului, strecurîndu-se uleioasă printre malurile zdrenţuite. M-am despărţit de acest om cu părere de rău. Ştiam că pagina albă mă va chinui. Oricum, nu va fi uşor să scriu despre „un om ca toţi oamenii". Şi, totuşi, cum voi scrie despre el ?...

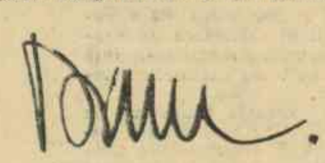
Mircea ICHIM

Examene în amfiteatrul patriei

MICROINTERVIUL săptămînii cu :

Prof. arh. ASCANIO DAMIAN

— În ambianţa şcolii superioare, de permanentă înnoire intelectuală, elementul de şoc socotesc a fi dialogul profesor-student. Din inducţia reciprocă de idei, mijlocită prin obiectul anume al introspecţiei ştiinţifice sau artistice, se detaşează, uneori mai puţin definită, dar nu mai puţin importantă, părerea pe care profesor şi student, fiecare la rîndul său, şi-o formează despre celălalt.

În şcoala noastră există condiţii şi sînt promovate asemenea relaţii care particularizează această cunoaştere. În atelier, profesorul nu stă la catedră, ci lîngă planşeta studentului şi această apropiere alimentează sentimentul de colegialitate, de colaborare profesională. Noi nu impunem studenţilor modalităţi stricte de rezolvare, ci doar le sugerăm şi-i încurajăm să şi le susţină pe cele proprii, dacă raţiunea şi experienţa practică nu le contrazic. Şi nu le pot contrazice cînd sînt izvorîte dintr-o largă informare, dintr-o atitudine de cercetare şi permanentă confruntare în meserie.

De aceea şi cred că, apreciindu-ne într-un fel sau altul, studenţii pot fi şi sînt destul de obiectivi.

— Pot ei oare să reproşeze ceva profesorilor ?

— Uneori sînt îndreptăţiţi să o facă : dacă lecţiile predate nu reuşesc să evidenţieze esenţa, diluîndu-se în amănunte, dacă sînt monotone şi de aceea formale ; dacă profesorul pare că nu le observă greşelile sau ezită să-şi formuleze o opinie proprie în problemele actualităţii.

— În ce domeniu consideraţi că se afirmă cea mai viguroasă pleiadă de tineri intelectuali ?

— Cred că fiecare domeniu are printre tineri, dacă nu încă mari certitudini, în orice caz mari speranţe.

În fiecare an absolvă Institutul de arhitectură tineri care prin capacitatea de cuprindere şi spiritul critic profesional se disting net la locul de muncă, depăşind adeseori pe colegii lor mai vîrstnici. Sînt studenţi care, dincolo de valoarea profesorilor, dincolo de condiţiile materiale, reuşesc să se detaşeze în mod excepţional. În meseria noastră aceştia sînt consideraţi oameni talentaţi. Dar talentul lor a fost cultivat prin muncă. În jurul lor se află însă şi alţii, poate cu nu mai puţine calităţi. Aceştia însă nu ştiu că *talentul nu numai că se cultivă prin muncă, dar se şi descoperă prin muncă.*

— Dacă aţi fi luat cuvîntul la Conferinţa U.A.S.R., care a avut loc recent, ce aţi fi recomandat studenţilor ?

— Tuturor le-aş fi spus că o primă condiţie ce trebuie îndeplinită este a fi activ, a fi prezent în actualitatea socială, a fi bine informat şi perspicace în meserie. Le-aş fi spus că societatea ne cere exprimarea clară şi răspicată a unei opinii. Aceasta devine posibilă prin cunoaşterea profundă a tot ceea ce ne înconjoară, prin confruntare şi prin acumulare critică.

Le-aş fi spus, în consecinţă, că pentru noi, profesorii, nu există o sarcină mai dificilă şi o satisfacţie mai deplină decît aceea de a forma pentru societate şi pentru profesiune oameni de opinie.

Georgeta RUŢA

Conferința a VI-a a U. A. S. R.: Sarcini și perspective

STUDENȚIA — VÎRSTA FORMĂRII MARILOR RĂSPUNDERI SOCIALE

(Urmare din pag. 1)

Realizările ultimilor doi ani din acest fructuos deceniu confirmă pe deplin prețuirea de care se bucură organizația studențimii din partea conducerii partidului și statului nostru, prestigiul pe care și l-a cîștigat în viața universitară.

Faptul că cei mai mulți dintre absolvenții școlii superioare activează cu succes ca ingineri, cercetători, profesori, economiști, ca și rezultatele lăudabile obținute la finele fiecărui an universitar de discipolii mereu tinerei Alma mater vin să ne întărească convingerea că asociațiile studențești sînt capabile să-și aducă o contribuție și mai substanțială în importantul domeniu al formării noilor generații de intelectuali ai patriei socialiste.

Eforturile materiale pe care societatea socialistă, întregul popor le fac în domeniul învățămîntului pun în relief nu numai climatul prielnic în care le este dat noilor generații să trăiască și să-și realizeze năzuințele, ci, în același timp, și răspunderea care revine tinerilor fii ai țării față de destinele națiunii române, socialiste, față de înflorirea ei pe toate planurile civilizației moderne.

Polarizate de această lungime de undă a pregătirii temeinice pentru viitoarea profesie, atît documentele prezentate conferinței cît și dezbaterile ce le-au suscitat au dat un înțeles mai adînc menirii asociațiilor studențești în viața universitară. Înaltul atribut de organizație revoluționară acordat de partid presupune abordarea și rezolvarea problemei formării multilaterale a fiecărui student din punctul de vedere al unei conștiente răspunderi social-politice. Strădania unanimă pentru calitate ce se depune în fiecare domeniu de activitate impune de pe acum viitorilor specialiști cerințe care, neluate în seamă, se pot solda cu grave repercusiuni. Asociațiile studențești, în activitatea educativă ce o desfășoară, trebuie să pornească de la premisa că membrii lor sînt la o vîrstă hotărîtoare pentru formarea conștiinței îndatoririi sociale și, mai ales, de la situația că pe studenții de azi se contează în îndeplinirea planurilor viitoare ale unităților socialiste ale țării. Cu alte cuvinte, ei sînt de pe acum angrenați în viața socială, studenția fiind parte componentă a acestui amplu proces de realizare ca oameni și cetățeni.

Evident, formarea acestei nestrămutate convingeri a fiecărui student nu se poate realiza, cum nu o dată s-a întîmplat pînă acum, prin acțiuni formale, prin dădăceală și discursuri, ci printr-o activitate vie, cotidiană, de permanentă confruntare a stadiului pregătirii la cursuri și seminarii, în bibliotecă și laborator, și mai ales în practica nemijlocită a viitoarei profesii, cu răspunderile concrete ce vor sta mîine în fața specialiștilor noștri.

În acest context, un asemenea aspect cum este cercetarea științifică studențească nu mai poate fi privit, cum s-a făcut adesea, ca o activitate extrauniversitară, aproape similară manifestărilor destinate petrecerii plăcute a timpului liber. Amploarea pe care a căpătat-o cercetarea științifică în țara noastră, în vederea progresului tehnic și științific al societății românești, reclamă un număr tot mai mare de cadre bine specializate și cu o vastă cultură.

Un accent deosebit s-a pus în Conferință pe legarea mai strînsă a studiului de practica producției, pe necesitatea ca viitorii specialiști să capete din anii studenției deprinderile exercitării cu succes a profesiei ce și-au ales-o.

Multe dintre neajunsurile semnalate în pregătirea studenților își au izvorul și în unele deficiențe ale conținutului învățămîntului superior, în insuficienta preocupare a Ministerului Învățămîntului pentru perfecționarea și modernizarea acestuia, în formalismul care mai anchilozează unele articulații ale procesului instructiv-educativ. Așa cum în mod îndreptățit s-a cerut de către studenți, asociațiile lor trebuie să le reprezinte cu fidelitate interesele față de forurile de învățămînt în drept să le asigure o pregătire de calitate pentru muncă și viață.

Înțelegîndu-și îndatoririle ce le revin prin prisma acestei finalități a studiului universitar — calitatea de viitori specialiști — asociațiile trebuie prin fapte să combată cu intransigență orice tentație de chiul și superficialitate în pregătire și cu atît mai mult acele manifestări care frizează parazitismul social. Terenul cel mai propice unor atari atitudini înapoiate îl oferă mai ales nerespectarea obligațiilor și disciplinei universitare, comportările lipsite de răspundere, față de care nu întotdeauna se adoptă de către colectivele studențești o poziție combativă.

Munca susținută pentru îndeplinirea de către toți studenții a obligațiilor universitare trebuie să fie împletită în mod armonios cu activitățile educative menite configurării profilului lor politic, moral, spiritual.

Ca și altădată, în cuvîntarea sa, tovarășul Nicolae Ceaușescu a invocat cu înflăcărare pilda strălucită a generațiilor anterioare, începînd cu neuitații luptători de la 1848, oameni ale căror înaintate idealuri patriotice și umaniste s-au identificat cu cele mai înalte aspirații ale poporului.

Urmînd aceste glorioase pilde, tinerii intelectuali care se formează astăzi, în plină înflorire socialistă a națiunii, trebuie în mod firesc să întruchipeze frumoase virtuți civice și spirituale, să fie demni de tradițiile atît de luminoase statornicite în știința și cultura românească, în însăși conștiința națională.

Studențimea română răspunde de aceea cu tot elanul inimilor și conștiințelor tinere îndemnului plin de dragoste părintească și de grijă pentru viitorul ei adresat de către conducerea partidului și statului nostru prin cuvintele tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Comitetului Central:

Tineretului din țara noastră îi sînt deschise toate drumurile spre piscurile cele mai înalte ale științei și culturii. Nu pregetați nimic, dragi tineri, pentru a vă însuși cît mai mult din minunatele cuceriri ale cunoașterii umane. Învățați și pregătiți-vă cu sîrguință pentru activitatea productivă, pentru viață, pentru a vă aduce contribuția la progresul continuu al societății noastre socialiste, la înflorirea științei și culturii naționale, la progresul spiritual universal.

Discuție colegială într-o pauză a lucrărilor Conferinței a VI-a a U.A.S.R.

Convorbire cu Nicolae Irimie, președintele C. U. A. S. București

Un stil de muncă adecvat noilor sarcini

Dezbătînd pe larg munca desfășurată de asociațiile studențești în ultimii doi ani, relevînd succesele obținute și analizînd totodată într-un spirit critic, constructiv, neajunsurile, Conferința a VI-a a U.A.S.R. a stabilit pentru activitatea de viitor sarcini și obiective de seamă. Dintre acestea, de o deosebită importanță e desfășurarea de către consiliile și comisiile U.A.S. ale centrelor universitare a unei bogate și multilaterale activități — potrivit condițiilor specifice și cerințelor studenților — astfel încît ele să constituie un sprijin nemijlocit al asociațiilor din institute și facultăți în îndeplinirea atribuțiilor ce le revin.

Spre a afla, după încheierea recentelor lucrări ale Conferinței pe țară, care sînt preocupările și măsurile pe care s-a gîndit să le adopte în acest sens Consiliul U.A.S. al centrului universitar București, ne-am adresat tovarășului președinte NICOLAE IRIMIE:

— Dacă vrem să dezvoltăm capacitatea organizatorică a asociațiilor trebuie să îmbunătățim munca la nivelul facultăților și anilor, antrenînd în activitatea obștească masa studenților, transformînd, așa cum s-a subliniat în Conferință, munca la nivelul anului de studii în veriga principală.

Pentru aceasta este nevoie să ne schimbăm radical stilul de muncă. Și iată cum: stabilind în primul rînd un nou gen de relații între consiliul de centru și cel de institut și facultate. Pînă în prezent — deoarece **prin statut obiectivele asociațiilor sînt aceleași la toate nivelele** — s-a crezut, **eronat** evident, că și sarcinile coincid. Astfel, indicațiile **generale** ale centrului universitar erau preluate identic de către consiliile de institut și transmise, în lanț, pînă în grupă. Într-un mod birocratic, grupa „realiza planul" dictat de an, anul pe cel fixat de facultate... etc. Sarcinile centrului se întorceau la centru „îndeplinite", ca un bumerang.

Consiliile de facultate nu trebuie să mai acționeze ca niște organe intermediare in stricto senso, care preiau și transmit sarcini, ei să devină organisme vii, care să inițieze acțiuni și să le traducă în fapte. În ce mod? Consultînd permanent masa studenților — pentru a-i cunoaște preocupările, dorințele, frămîntările —, elaborînd planurile de activitate în concordanță cu aspirațiile tinerilor din facultate și atrăgînd la înfăptuirea acestora toți membrii de asociație. **Deci, o activitate a facultății, specifică.** Care-i rolul activului de la nivelul centrului, în aceste condiții? Consiliul U.A.S. al centrului are menirea să direcționeze această activitate, să o sprijine în reușită; în acest scop membrii săi se vor afla în mijlocul asociațiilor, participînd nemijlocit la manifestațiile organizate de facultăți, vor cunoaște problemele colectivelor și vor coordona rezolvarea lor — așadar vor afecta cea mai însemnată parte a activității lor muncii practice de îndrumare și control.

— Ce măsuri concrete va întreprinde, în acest sens, consiliul U.A.S. al Centrului universitar București?

— Va trebui mai întîi de toate să avem o discuție cu membrii consiliilor în institute și facultăți prin care să-i convingem pe ei de adevărul celor ce v-am expus dv. mai înainte — să le explicăm de fapt care le sînt atribuțiile. Pare ciudat, însă o parte dintre ei nu știu care e adevăratul rol al asociației, că **au datoria** să facă cunoscute decanatelor problemele studenților.

În curînd va avea loc o dezbatere cu șefii comisiilor profesionale și studenți fruntași la învățătură pe tema „Contribuția și rolul asociației în pregătirea profesională a studenților". Pentru o cît mai reușită desfășurare a fost pusă la dispoziția participanților o tematică amplă, în punctajul căreia se aflau întrebări ca acestea: „Ce acțiuni proprii a organizat asociația dv. în vederea dezvoltării pasiunii pentru studiu și pe care le considerați ca fiind cele mai eficiente?", „Cum se realizează și cum vedeți realizabilă colaborarea dintre comisiile profesionale ale consiliilor, resortul profesional din cadrul comitetelor (birourilor de partid) și rectorate (decanate)?", „În ce măsură actualul regulament de funcționare a cercurilor științifice asigură cadrul necesar unei cît mai largi participări din partea studenților?", „Ce acțiuni pot fi organizate cu studenții aflați în practica de producție (și cea pedagogică) atît pe linie profesională, cît și obștească?".

Prin discuțiile purtate urmărim să stabilim care e situația de fapt în unele facultăți, să cunoaștem preocupările asociațiilor de acolo și să stabilim împreună o seamă de măsuri.

Pregătim, de asemenea, o reuniune pe probleme culturale cu șefii comisiilor de resort, cadre didactice, specialiști, în care să se dezbată probleme ale mișcării artistice studențești, să se nască idei, în care să apară sugestii privitoare la ridicarea continuă a nivelului ei.

Cel mai important lucru rămîne însă un sprijin „la fața locului". Pornind de la faptul că în unele institute și facultăți (I.P.G.G., Construcții, Comerț) rezultatele sînt încă mult sub posibilități, iar membrii consiliului nu-și fac datoria, vom merge în aceste institute și îi vom ajuta pe aceștia să analizeze cu simț de răspundere starea de lucruri și să treacă la fapte pentru remedierea ei.

La Conferință s-a votat și propunerea ca în locul delegaților de an să se înființeze comisii ale asociațiilor pe an. Vom urmări să se respecte hotărîrea ca în aceste comisii să fie cuprinși numai tineri bine pregătiți, pasionați, cu prestigiu în rîndurile studenților, astfel încît orice surpriză pe viitor să fie exclusă. Vom avea grijă, totodată, ca, încă de la început, aceste comisii să-și cunoască bine atribuțiile, să înțeleagă spiritul în care trebuie să lucreze. Ne aflăm imediat după lucrări, iar ceea ce ne e foarte clar sînt principiile noi care vin ca axă a muncii de asociație.

REPORTER

Ecouri la ancheta noastră

„STUDENTUL ŞI CURAJUL OPINIEI“

Prof. univ., şef de catedră BĂLOIU VASILE, Facultatea de hidrotehnică — Institutul politehnic Iaşi :

Este o datorie şi o necesitate ca studenţii să-şi demonstreze cu mai multă vigurozitate atitudinile. Trebuie să menţionăm că atitudinile novatoare întotdeauna se izbesc de rămăşiţe conservatoriste, dar, cînd există tenacitate, stavilele sînt efemere.

Cunosc cadre didactice care, neputîndu-se impune prin prestigiu ştiinţific, prin cursuri şi seminarii atractive şi interesante, caută să-şi realizeze măcar o aureolă de om temut, fiind nedrepţi la examene sau păstrînd o mare distanţă, de neparcurs, de la ei la studenţi. Vreau să subliniez că atunci cînd există această graniţă între studenţi şi dascăl, nici cursul, nici seminarul nu îşi vor atinge scopul în toată plenitudinea lor.

Mă refer foarte mult şi la asistenţii intraţi recent în munca universitară, care devin dintr-o dată „somităţi“, distanţa dintre ei şi studenţi fiind mai mare decît dintre aceştia şi un profesor-academician.

Deoarece observ că şi în prima parte a anchetei dv. au fost exprimate opinii cu privire la procesul de învăţămînt, mă folosesc de această ocazie pentru a spune şi eu cîteva cuvinte, mai ales că la Ministerul Învăţămîntului se discută foarte mult despre studiul în facultăţi.

În primul rînd **programul studenţilor este foarte încărcat**, chiar **peste admisibil.** Esenţialmente, menirea studentului este de a sta în bibliotecă, nu de a i se inocula materia picătură cu picătură. **Sînt deci pentru cursuri generalizate**

Am situaţii cînd, la examen, studente şi studenţi buni vin complet nepregătiţi, complet epuizaţi din cauza programului de studiu, a şedinţelor şi a unor activităţi auxiliare. Deci, mai mult timp studentului pentru bibliotecă, pentru studiu.

Ing. MIRON GHEORGHE, activist al C.C. al U.T.C. :

Pentru că mă aflu în Galaţi şi pentru că am avut ocazia să cunosc multe lucruri interesante în acest oraş, vă voi relata un fapt pe care-l consider semnificativ în cadrul anchetei organizate de revista „Viaţa studenţească“.

Un domeniu important în care studentul trebuie să aibă curajul opiniei este şi cel ştiinţific. Trebuie să te faci cu orice preţ ascultat atunci cînd ai o idee salutară.

Cu cîtva timp în urmă am organizat la Galaţi o sesiune de comunicări ştiinţifice cu cadre specializate din industria noastră navală. Au participat specialişti ai Institutului de proiectări navale, profesori ai Institutului de construcţii navale din Galaţi. Au fost invitaţi şi cîţiva studenţi.

Ei bine, cea mai interesantă comunicare a fost cea a studentului Kirali Matei, actualmente în anul III. Documentaţia, expunerea, materialul prezentat, concluziile, toate au uimit întreaga asistenţă. Uimiţi au fost şi profesorii studentului Kirali. De ce oare ? Nu l-au cunoscut mai înainte, n-au ştiut să se apropie de student, să-i descopere pasiunea ? Plus de aceasta, studentul-cercetător Kirali Matei un timp nici nu avusese condiţii optime de studiu, nu avea bursă, în pofida notelor bune şi foarte bune obţinute la examene.

Un astfel de exemplu exclude orice comentarii şi demonstrează necesitatea unei astfel de iniţiative de sondare şi promovare a opiniei studenţeşti.

CORNELIU STÎRCESCU, student, anul V, T.P.A., Institutul politehnic Galaţi :

Nu ştiu ce se petrece în celelalte centre universitare, cert este că la noi nu se poate vorbi despre un curaj al opiniei şi chiar dacă ar fi vorba, el este înăbuşit în faşă. Din înseşi măsurile luate de conducerea institutului nostru reies anumite deficienţe. Voi da cîteva exemple. Cunoaştem cu toţii că ultimul an al facultăţilor din Bucureşti a sărbătorit festiv încheierea cursurilor, a intonat cîntece studenţeşti, tinereşti. La început s-a interzis studenţilor facultăţii noastre să organizeze încheierea festivă a cursurilor, apoi, după ce s-a obţinut învoirea, s-a interzis să se cînte „Gaudeamus igitur“. Am fost uimiţi şi revoltaţi în acelaşi timp. Am primit însă sprijinul organelor de partid locale.

Alte cazuri : pînă acum cîteva zile holul căminului de fete era dominat de o lozincă sacramentală : **„Nu staţionaţi mai mult de 5 minute în hol“**. Nu avea timp colega să coboare de la etaj că şi erai poftit afară, în frig, de către portar sau oamenii de serviciu. Acum lozinca a dispărut, dar obiceiul tot mai există. De altfel, tovarăşul director de complex ia de foarte multe ori nişte măsuri năstruşnice. De cîtva timp s-a montat la butoanele de reglare ale televizorului din cămin o cutie „de sigiliu“, care nu-ţi permite să mai umbli vreodată la ele. Dacă imaginea se întîmplă să fie bună (lucru rar) e bine, dacă nu, o vezi în cele mai caraghioase forme şi aceasta datorită unor... capricii.

Ne trebuie mult curaj, multă îndrăzneală pentru a ne ridica împotriva rutinei, a atitudinilor învechite. Dorim însă să avem mereu şi sprijinul revistelor noastre studenţeşti pentru a putea scutura această haină şcolărească pe care o poartă studenţimea din Galaţi.

Povestea maşinilor de tuns gazon

FOILETON

Această poveste a ajuns la urechile noastre cu totul întîmplător. Am aflat, la sfîrşitul anului trecut, că Sfatul popular al raionului 30 Decembrie a comandat unui grup de ingineri de la I.P.P.M.A. (Întreprinderea de proiectări şi prototipuri de maşini pentru agricultură) cîteva maşini de tuns gazon. Comanda nu ni s-a părut surprinzătoare.

Altceva ne-a determinat să pornim pe urmele grupului de ingineri : ei se angajaseră să conceapă aceste maşini în schimbul unor apartamente pe care le aşteptau de multă vreme. Vrem să precizăm : nu-i acuzăm pe gospodarii raionului 30 Decembrie pentru propunerea acestui schimb.

Citind lista cu numele acestora ne-a atras atenţia Sabin Brăiloiu. Ne-am adus aminte că revista noastră, în aprilie 1963, a publicat un reportaj despre el, cu prilejul cîştigării locului I la Seminarul studenţesc de construcţii de maşini, ţinut la Timişoara, cu lucrarea : Contribuţii la calculul aparatelor de distribuţie şi al transmisiilor la maşinile de semănat moderne. *Reportaje asemănătoare, în care se vorbea despre originalitatea acestei lucrări, am citit în „Scînteia“, „Scînteia tineretului“ şi „România liberă“. Ne-am zis : Ia să vedem ce a realizat acest tînăr de mari speranţe la trei ani după terminarea facultăţii !*

★

— Ce s-a întîmplat cu lucrarea premiată la Timişoara, tovarăşe Sabin Brăiloiu ?

— A apărut în diverse publicaţii.

— Felicitări !

— Mersi, dar n-aveţi pentru ce. În „Buletinul construcţiilor de maşini“ a apărut sub formă de rezumat. Semnează conf. univ. dr. ing. Vasiliu Chiriac. Prelucrată neesenţial, uneori cu greşeli uimitoare, a apărut în revista „Studii şi cercetări de mecanizarea agriculturii“ vol. I, nr. 1, 1965, sub semnătura şefului meu, Pavel Babiciu, însoţit de Valentin Scripnic şi Constantin Ciocîrdia, din colegiul de redacţie al revistei, cadre didactice la Institutul politehnic. Aţi înţeles ceva ?

— N-am înţeles nimic, mărturisesc.

— Bu-un. Mergem mai departe, nu înainte de a vă spune că pe tovarăşul acesta, Babiciu Pavel, pe care l-am avut asistent la facultate, mi-l luasem drept model de conduită morală şi ştiinţifică. Îl vedeam semnînd lucrări interesante, originale... Voiam să fiu ca el, să inventez, să construiesc... Aş putea spune că, efectiv, de trei ani de cînd lucrez aici, în afară de maşina de tuns gazon, la care lucrez cu fostul meu coleg de grupă, Dumitru Simion, n-am făcut mai nimic. Problemele le împărţea tov. Babiciu Pavel, rezultatele le însuma tovarăşul Babiciu Pavel, caimacul îl lua tovarăşul Babiciu Pavel şi poate şi altcineva. Sînt fericit că nu mai sînt în grupa celor 8, deşi îmi pare rău de colegii mei buni ; între noi s-a strecurat o „codiţă“ — Nicolae Moderău (ce nume predestinat !), care, nu ştiu de ce, s-a simţit obligat să aducă la cunoştinţa şefilor tot ce vorbeam noi. Acum, în locul meu, a venit aici un proiectant, Dumitru Bratu, cu aceleaşi „calităţi“.

— Deocamdată simple prezumţii, simple învinuiri...

— Da, da, aveţi dreptate. Vă relatez o întîmplare din care se poate vedea clar incapacitatea acestui grup, dar şi rezultatul tăcerii în care m-am complăcut eu şi se complac încă mulţi colegi. Relatîndu-v-o, sper, voi avea inima uşoară şi puterea să încep să trăiesc pe propriile mele picioare. Sînt convins că în noul nostru director vom avea un sprijin de nădejde, dezinteresat, aşa cum n-a fost tovarăşul Mladoveanu, venit la noi după ce fusese director tehnic în Ministerul Industriei Constructoare de Maşini. Iată întîmplarea :

Proiectul meu de diplomă a avut ca subiect o combină de recoltat porumb, pe două rînduri. Aduceam aici un principiu nou de detaşare a ştiuleţilor fără valţuri. Proiectul a fost bine primit. În toamna anului 1965 am primit sarcina să experimentez o combină nouă. Cînd am văzut prototipul, mi-am recunoscut-o, aşa că m-am apucat de muncă cu multă tragere de inimă. S-au făcut 5 bucăţi şi am primit mai mulţi sarcina să ne ocupăm de cîte o problemă. Eu m-am ocupat de aruncarea directă a mesei tocate în remorca a doua, găsind o rezolvare bună.

În 1966 am aflat că această combină fusese brevetată de Mladoveanu Pavel, Trăilescu Stelică *(un om fără nici un amestec, decedat într-un accident),* Babiciu Pavel şi Moderău Nicolae. *De acum, tot entuziasmul meu plecase în vacanţă. Ba parcă chiar doream într-un fel ca maşina să nu meargă. Şi nici n-a mers. Anul trecut grupul de „inventatori“ a continuat experimentările, dar — şi aici văd eu semnul clar al incapacităţii — în loc să abordeze o problemă de tehnologie, cum ar fi aceea a pierderilor de ştiuleţi şi de boabe, s-a ocupat de transmisie, care e o problemă de abecedar tehnic.*

Treptat au început să se îndoiască de „propria lor maşină“. Tovarăşul Mladoveanu m-a chemat la dînsul în birou şi m-a întrebat :

— Ei, Sabine, ce crezi ? O să facem ceva cu maşina noastră ?

Am văzut negru înaintea ochilor cînd am auzit : maşina noastră.

— Nu, tovarăşe director ! N-o să meargă !

A trecut toamna, singurul sezon bun pentru experimentări, au trecut alte luni. Nu se mai aude nimic. Combina a fost lăsată baltă. S-au cheltuit bani, s-a cheltuit energie... Convingerea mea este că această combină, aşa cum am gîndit-o eu, este foarte bună. Şi o voi demonstra.

★

...Ne-am aşezat în faţa hîrtiei şi am însemnat povestea maşinilor de tuns gazon, exact aşa cum ne-a fost povestită.

OMICRON

CONCURSUL NOSTRU DE CARICATURI

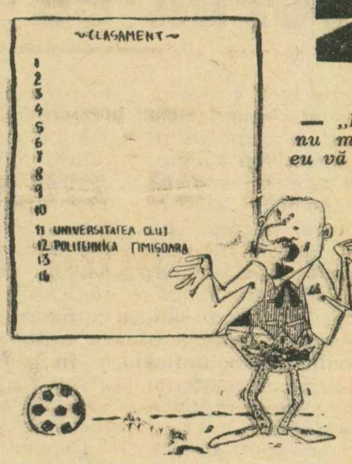
REPLICI CELEBRE

de Victor Crişan

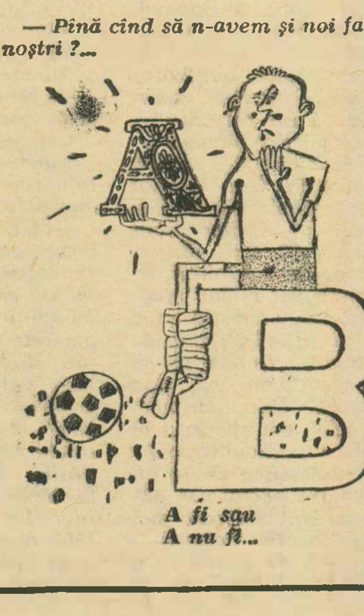
student — Bucureşti

— „Dacă voi nu mă vreţi, eu vă vreu“...

— Pînă cînd să n-avem şi noi falitţii noştri ?...

A fi sau A nu fi...

INCHINARE

În pragul fiecărei primăveri un gînd frumos se îndreaptă spre țărani. Mic fiind, mi se părea că primăverile n-ar veni niciodată dacă tata, vecinii și oamenii din sat nu și-ar pregăti uneltele, plugurile, carele și mai ales dacă n-ar vorbi aprins, frenetic, despre muncile de primăvară. Și acum tot așa mi se pare : dacă primăverile trebuie aduse de cineva, acei care le aduc nu pot fi decît țăranii, țăranii liberi dintr-o țară liberă. Numai că acum gîndul, rămas tot atît de frumos ca în copilărie, e bîntuit de amintirea unei primăveri de flacără. Primăvara lui 1907 ! Primăvara cînd cuțitul ajunsese la os. Primăvara nedreptății și a luptei crîncene, plătite cu jertfe, pentru libertate.

În mileniile noastre de statornicie pe acest pămînt sfînt și mănos, apărat cu sînge în luptele cu cei care au vrut să-l cotropească, țăranii asupriți dintotdeauna s-au ridicat totdeauna pentru dreptul lor sfînt de oameni de omenie, de oameni cinstiți, de oameni truditori. Și în aceste lupte cu prea puține izbînzi au jertfit pe cei mai buni dintre dînșii și s-au jertfit pe ei. Jertfele au însemnat însă credința, odată și odată, în dreptate. Avem niște pilde fără de seamăn în luptele țăranilor noștri. Unul a fost încins peste frunte cu cunună roșită de foc, alții au fost rupți, carnea și oasele lor, pe roată ; unul și-a luat singur viața, amenințînd astfel crîncen, altul a fost azvîrlit într-o fîntînă și toate fîntînile noastre sînt de atunci ochi lucizi, altuia, împărat al munților, i s-au aprins mintea și fluierul. Din toate aceste jertfe s-a împlinit un înțeles pe care l-a relevat primăvara de sînge a lui 1907. Cea mai tulburătoare, mai plină de jertfe răscoală a țăranilor români n-a mai avut un singur om de sacrificiu. Au fost prea mulți înainte ca să nu se nască o înțelepciune românească. S-au ridicat atunci cu toții, sub îndemnul tuturor, și au plătit cu 11 000 de suflete, dar au plătit pentru totdeauna. Căci țăranul român, om de omenie și de o hărnicie proverbială, a văzut acum că numai cu proletariatul din oraș se poate izbăvi.

Deci primăverile în România vin acum pentru că le cheamă, le doresc, cinstit și frumos, țăranii și muncitorii români.

Închin gîndul, cel mai bun, lor.

S. GHEORGHE

1907

RĂSCOALA ȚĂRANILOR

Acad. P. CONSTANTINESCU-IAȘI

Marea răscoală a țăranilor din 1907 a dominat istoria modernă a României, constituind evenimentul cel mai important de la începutul secolului XX. Prin curajul și eroismul de care au dat dovadă țăranii, prin amploarea desfășurării ei, ea se înscrie ca unul din momentele culminante ale luptei de eliberare socială a țărănimii din România, supusă de veacuri unei exploatări de clasă, fără milă, fără pic de omenie.

Suferințele celei mai harnice și vrednice pături a poporului român ajung la culme în acest început de secol, după ce în decursul veacului anterior multe speranțe se spulberaseră pe timpul marilor frămîntări naționale. În anul 1848 s-au răsculat țăranii din toate provinciile românești, direct sau alăturîndu-se revoluționarilor din clasa tînără burgheză ce făgăduiseră reforme și pentru țărani. Ei au susținut înfăptuirea Unirii Principatelor la 1859, văzînd în ea împlinirea dorințelor lor seculare — ceea ce doar în mică parte s-a rezolvat prin reforma de la 1864. Ei au dus greul războiului de la 1877 pentru independența de stat, cu aceeași nădejde că-și vor căpăta drepturile mereu jinduite și mereu uitate. Mai mult chiar, noul stat independent avea să adauge noi sarcini țărănimii, conform cerințelor unui stat modern, care însemna un progres doar pentru alte categorii sociale.

De aceea, în chip firesc, marea răscoală de la 1907 a încununat o serie de răscoale, care s-au înlănțuit an de an aproape, în cele două decade de la finele veacului trecut : frămîntările și răscoalele țărănești de la 1888, 1894, 1899, 1900, 1904. Ele alcătuiesc o largă mișcare revoluționară, cuprinzînd întreaga țară, îndreptată împotriva dominației economice a moșierimii și dovedind astfel adînca contradicție de clasă care caracteriza vechiul regim burghezo-moșieresc.

Răscoala din 1907 a început și s-a desfășurat, așadar, ca o uriașă stihie, care a cuprins repede întreaga țară în cursul lunii martie. A luat forme violente, care s-au exprimat în primul rînd prin incendierea conacelor boierești și arderea actelor înrobitoare, care cuprindeau învoielile agricole, smulse pe timp de iarnă și de mari nevoi de la țăranii obijduiți. Numai la rezistențe și acte de violență din partea boierilor și slujitorilor lor s-a răspuns cu acte de violență mai grave.

A început la finele lui februarie, pe moșia unui mare arendaș din comuna Flămînzi din fostul județ Botoșani, și repede a cuprins județele vecine Dorohoi și Iași, țăranii cerînd ușurarea învoielilor. Apoi caracterul mișcării s-a schimbat în cursul lui martie. Țăranii pornesc la luptă, lovindu-se de armată, pe care guvernul a trimis-o drept răspuns cererilor îndreptățite ale acestora. Cu cît mișcarea crește — spre sudul Moldovei, în județele din Muntenia și îndeosebi în Oltenia — lupta devine mai cruntă și se caracterizează printr-o represiune cumplit de sîngeroasă din partea armatei, mobilizată de guvern.

O înfrățire simbolică are loc între reprezentanții partidelor : conservatorii părăsesc puterea pentru un guvern liberal, prezidat de D. Sturza, căruia îi acordă tot sprijinul lor. Regimentele sînt trimise în alte județe decît acelea de

unde proveneau soldații, autorit[ă]
ților fiindu-le teamă de neexecuta-
rea ordinelor date. Se iau măsu[ri]
severe împotriva oricăror mi[ș]-
cări de sprijinire a țărănimii, î[n]
orașe mai ales. Sute de învățător[i],
muncitori, studenți sînt arestați
sînt urmăriți muncitorii care î[n]
cîteva locuri — Pașcani, Galaț[i],
Călărași — susțin pe față și el[i]-
berează chiar țăranii arestați.

Represiunea răscoalei a fo[st]
mult mai cumplită decît fuseser[ă]
unele acte ale răzmeriței. Sate în-
tregi sînt bombardate cu tunurile ș[i]
rase de pe suprafața pămîntului
mii de împușcați — nu toți au pu-
tut fi identificați ca număr, mi[i]
de arestați, procese și sute de an[i]
de închisoare ; urmările acestei re-
presiuni aveau să se resimtă pîn[ă]
tîrziu în viața țărănimii române.

Răscoala a avut caracterul spe-
cific oricărei mișcări țărănești
lipsa de organizare și perspectiv[ă],
toată mișcarea fiind supusă impe-
rativului lozincii „noi vrem pă-
mînt" ; iluzia unei rezolvări [a]
marii probleme sociale, prin obț[i]-
nerea pămîntului. Ea a trezit îns[ă]
atenția întregii opinii publice, ma-
sele orășenești și-au arătat simpa-
tia ; mulți intelectuali au susținut-[o];
în fruntea lor a stat studențimea
care și-a spus cuvîntul cu prileju[l]
unei mari întruniri într-o sală pu-
blică din București, prin manifest[e]
și alte mijloace.

Rezolvarea marii și seculare[i]
probleme n-a putut s-o dea vechiu[l]
regim, care-și baza puterea to[c]-
mai pe exploatarea maselor mun-
citoare. Apariția unui puterni[c]
partid al proletariatului, Partidu[l]
Comunist Român, și lupta sa ne-
ostenită aduc rezolvarea proble-
mei țărănești, legată de schimba-
rea raporturilor de forțe — ce s-[a]
înfăptuit imediat după marele ac[t]
de la 23 August 1944.

De vorbă cu răsculatul Florea Simedre

Atît însoțitorul meu cît și șoferul cunosc cauza venirii mele în satul Stănești și poate de aceea ne apropiem toți trei tăcuți și impresionați de unul din cele două monumente, care amintește oricărui trecător că : „În anul 1907 țăranii din această comună s-au răsculat împotriva moșierilor pentru pămînt și o viață mai bună. Regimul burghezo-moșieresc a reprimat sălbatic răscoala împușcînd 13 țărani muncitori și distrugînd cu tunurile aproape 200 de case țărănești".

Al doilea monument, așezat, semnificativ, alături de primul, are înscrise pe frontispiciul său numele soldaților „omorîți în temnițele regimului burghezo-moșieresc unde au fost aruncați pentru că au refuzat să tragă în țăranii din Stănești".

În timp ce citesc de cîteva ori inscripțiile, în fața ochilor mei apare țăranul disperat și zdrențuit al lui Octav Băncilă, iar în urechi îmi răsună versuri ale poetului Arghezi.

Dar, o mînă îmi atinge umărul și îmi arată, aruncată pe o colină, o casă îmbătrînită de vreme spre care trebuie să ne îndreptăm. Pe drum îmi dau seama că este casa bătrînului Florea Simedre, om cunoscut în tot raionul ca participant activ la revolta țărănească de la începutul secolului nostru. De altfel e singurul răsculat care mai trăiește prin locurile acestea.

Sîntem primiți de gazde cu o deosebită ospitalitate și în timp ce o nepoată a lui moș Florea pregătește o „țuică coaptă", așa cum numai în această casă se face, bătrînul și cu mine ne retragem discret mai lîngă sobă și conversația începe lent, despre una, despre alta. Aflu că a avut două neveste de la care moștenește șapte fete și un băiat, toți la casele lor, cu copii, alții chiar cu nepoți. De la o fată care locuiește la București are patru nepoate ; trei sînt studente, iar una ingineră, proaspăt ieșită din facultate.

După ce îmi vorbește de copii și nepoți, moș Florea mai tușește o dată în pumn (că-l supără „o boală de răceală") și oftează :

— Ehei, s-a schimbat vremea, nepoate !

Cu „țuica coaptă" în față, cinstindu-ne unul pe celălalt, aflu cum fu cînd țăranii n-au mai putut răbda.

— Era o sărăcie amară — începe bătrînul Simedre și ochii țintesc un punct imprecis. Pămîntul pe care-l luai de la boier mai tare îți ațîța foamea. Îl munceai în parte și pe deasupra trebuia să-i mai muncești încă patru pogoane numai pentru el, în afară de zilele de clacă.. Așa era pe la noi. Prin satele noastre trimetea cărți Vasile Kogălniceanu, de la București, cărți împotriva boierilor. La începutul lui martie 1907 oamenii n-au mai vrut să facă învoieli nici cu boierul Alexandru Lahovary, nici cu arendașul Teoharide. Eu pe atunci aveam vreo 24 de ani și eram sergent la regimentul 5 Vlașca, care mă trimesese în satul meu să fiu instructor pentru micii dorobanți.

Cînd a văzut boierul că focul vine peste el, i-a chemat pe oameni să facă învoiala cum vor ei. Oamenii au refuzat. Spre seară se zvonește că la conac a venit plutonul ca să apere averea boierului. În comună a fost proclamată starea de asediu. Dimineața, pe 12 martie, am plecat spre conac, cu toții, cu femei, cu copii, cu bătrîni. Armata înconjurase conacul, dar furia țăranilor era mult prea mare. L-au împînzit. Locotenentul Nițulescu a ordonat „foc". Soldații au refuzat să tragă. Atunci ofițerul a descărcat revolverul în doi țărani, pe care i-a rănit. Mulțimea s-a dezlănțuit. Nimeni nu s-a atins de soldații care fugeau. Cîțiva țărani însă s-au luat după locotenentul laș și l-au omorît. Printre acești țărani a fost și Ion Cearcăn, care a murit acum patru ani. Împreună cu el, cu ani în urmă, am văzut un film despre răscoala noastră, „Ciulinii Bărăganului".

Apoi, am pus foc la conac, la clăile cu fîn și ne-am îndreptat spre conacul arendașului Teoharide. Vîlvătaia a durat pînă pe 15 martie, cînd la marginea satului au apărut tunurile. Mai rămăseseră doar cîțiva bătrîni, în rest, casele — goale. Pentru locotenentul ucis au fost arestați și condamnați 87 de țărani care nu au dorit altceva decît drepturile lor.

Eu am fost chemat imediat la regiment, unde am făcut 72 de ore de carceră, o lună închisoare militară în București, apoi 10 luni în privință și condamnat la 4 ani închisoare, restul timpului ispășindu-l la Văcărești.

Deținutul de altădată privea cu ochii stinși în ochii mei și la muta mea compasiune răspunse cu voce tare :

— Dacă sînt zile, treci prin foc și prin apă. De asta-ți spusei că acum s-au schimbat vremile. Uită-te la ei — și îmi arată unii din nepoți și strănepoți pe lîngă el, alții în poze — nu mai au nici un fel de griji. Apoi, cu mîna tremurîndă și cu colțurile ochilor umede, îmi arată două brevete. Prin decret al Marii Adunări Naționale, în anul 1957 i s-au acordat tovarășului Florea Simedre ordinul „Steaua R.P.R." clasa a IV-a și medalia „50 de ani de la răscoala din 1907".

Într-un tîrziu am mulțumit gazdelor pentru primire. Și ieșind în pridvor cu moș Florea am privit, în lumina soarelui de februarie, sutele de case ale comunei durate pe cele trei coline. O amintire veche, petrecută, îmi stînjenea oarecum o frumoasă emoție de primăvară.

Sava ROȘU

MARTIE

O, cite ape in martie vindecă timpla !
Păsări se întorc și reintră-n destin
Sămința soarelui în călduri se cutremură —
Pintecul zilei se mai umilă puțin.

Cine își scutură capul dărîmă
Ochii luminii înnodați în pletele lui
Țărina-și astupă rămile negre
Cu țipătul alb al primilor pui.

Clopotă satul a năvală și vreme,
Bătrînii se culcă în prispe și-aud
Nechezul sălbatic al ploii
Cu tropot elastic și ud.

În pletele fetelor luna răsuflă...
Cîmpul dă buzna și urcă-n pereți,
Numai ecoul unor flăcări pe coase
Mai sparge, uneori, prin peceți...

Vine o spinare de munte pe ape,
Oamenii o tîrăsc spre foamea lungă a ierbii
Și îngroapă semințe statornice-n urma
Pe care-au săpat-o în cremene cerbii.

Și cînd pruncii se leapădă de prima țărînă
Și înconjoară cu mirare cuvîntul,
Părinții își trec umerii inalți printre case
Spre tainice întîlniri cu pămîntul...

Gh. ISTRATE

„LEAGĂN AL TRADIȚIILOR ȘI AL ARTEI MINUNATE A POPORULUI, ȚĂRĂNIMEA ESTE CREATOAREA COMORILOR POEZIEI POPULARE, A MIORIȚEI, A DOINELOR ȘI BALADELOR. ÎN FURTUNILE VEACURILOR A RĂMAS NECLINTITĂ, PĂSTRÎND ȘI DEZVOLTÎND LIMBA STRĂMOȘILOR, OBICEIURILE, PORTUL NAȚIONAL, CONSERVÎND NEALTERATE MARILE CALITĂȚI ALE POPORULUI ROMÂN : HĂRNICIA ȘI OMENIA, VITEJIA ȘI DÎRZENIA".

NICOLAE CEAUȘESCU
secretar general al C.C. al P.C.R.
(Din expunerea la Congresul cooperativelor agricole de producție)

STUDENȚII ROMÂNI ȘI RĂSCOALA DE LA 1907

Vasile NETEA

Publicîndu-și în 1939 primul volum din *Discursurile parlamentare*, rostite între anii 1907-1910, dintre care o bună parte fuseseră consacrate răscoalelor de la 1907 și consecințelor lor, N. Iorga arăta în prefața acestora că răscoalele țărănești au reprezentat „izbucnirea unei îndelungate și nemeritate suferințe sociale, *pe care ațîțarea, de orice natură, n-o putea creia ci era doar în stare să grăbească momentul manifestării ei tragice*".

Afirmația lui N. Iorga nu se referea numai la acuzațiile aduse de oficialități unor cărturari și scriitori progresiști, în frunte cu sine însuși, ci și la activitatea a numeroși studenți de la universitățile din Iași și București, învinuiți și ei de presa guvernamentală de agitații și instigații subversive.

Fără a fi agitatori și instigatori, așa cum nu fuseseră nici N. Iorga, Vasile M. Kogălniceanu sau M. Sadoveanu, studenții acuzați au fost însă susținători ai cauzei țărănești și luptători entuziaști pentru rezolvarea ei în mod progresist.

La 28 octombrie 1903, după relatările ziarului studențesc „Tribuna", *„Societatea studenților în drept"* de la Universitatea din București a organizat o ședință publică pentru a discuta „Viața țăranului român", subliniindu-se, deși cu explicații insuficiente, „mizeria țăranului" și exploatarea nemiloasă la care era supus. *(Tribuna*, 9 noiembrie 1903).

Un caracter și mai accentuat aveau să ia aceste preocupări la începutul anului 1907, cînd, dînd urmare îndemnului ziarului „România muncitoare", sub influența mișcării muncitorești, studenții de origine țărănească s-au constituit într-o societate aparte, intitulată *„Studenții fii de țărani"*. Cel dintîi care a salutat noua societate a fost N. Iorga, arătînd că „studenții ai căror părinți au lucrat sau lucrează pe brazdă au întemeiat o societate" al cărei scop este „ridicarea țărănimii prin înființarea de biblioteci sătești, prin șezători pentru popor, prin răspîndirea cărților de educație gospodărească și prin pregătirea politică și economică" *(Neamul românesc*, 22 februarie 1907).

În noaptea de 25-26 februarie 1907 au fost arestați în comuna Dîngeni din județul Botoșani 4 studenți de Universitatea din Iași, acuzați de a fi îndemnat pe țărani să nu plătească decît 25 lei falcea și de a refuza lucrul impus peste învoielile inițiale. Solidarizîndu-se cu colegii arestați, la 1 martie studenții ieșeni au declarat greva cursurilor și au manifestat pe străzi pentru eliberarea lor. În același timp, din inițiativa societății studențești *„Unirea"*, s-au ținut numeroase întruniri, arătîndu-se că răscoala începută are „cauze drepte" și că apărarea ei este o datorie patriotică. „Masa mare a poporului român, — se arăta într-un manifest lansat cu această ocazie — cu sufletul încătușat de durere și cu strigătul deznădejdii, cere pămînt. Să sărim cu toții în ajutorul poporului și să dăm țăranilor sprijinul nostru ca să nu ajungă ca în loc de pămînt să ceară sînge și să li se dea gloanțe". *(Dimineața*, 1 martie, 1907). Ziarele timpului relevă și faptul că studenții ieșeni au intervenit pe lîngă ostașii rezerviști îndemnîndu-i să nu tragă în răsculați. Printr-o moțiune înaintată guvernului se cerea rezolvarea „cît mai grabnică a problemei rurale" și „blîndețe" față de țăranii răsculați *(Neamul românesc*, 11 martie 1907).

În zilele de 4, 6 și 11 martie 1907 s-au ținut mari întruniri studențești la București în sala „Dacia" organizate de societățile *„Avîntul"* și *„Studenții fii de țărani"*. La unele din aceste manifestații, la care s-a recitat poezia lui Coșbuc „Noi vrem pămînt", au participat și profesorii dr. I. Cantacuzino și N. Iorga. Relatînd despre întrunirea de la 4 martie, ziarul „Vocea Tutovei" de la Bîrlad scria la 11 martie următoarele : „Sala Dacia era neîncăpătoare pentru atîta lume care venise acolo cu sufletul plin de durere, de indignare și de revoltă contra acelora care găsiseră cu cale să răspundă dorințelor îndreptățite ale țărănimii prin baionete și gloanțe ". Cu prilejul adunării s-a arătat că studenții bucureșteni „sînt hotărîți să ducă o luptă energică și că nu vor dezarma pînă cînd nu se vor lua măsuri largi, radicale, pentru îmbunătățirea soartei țărănimii". În moțiunea votată, studenții bucureșteni au cerut, ca și colegii lor de la Iași, să se ia măsuri imediate pentru ca „țărănimea să se poată bucura de munca ei" *(Neamul românesc*, 11 martie 1907). Strigătele care se auzeau la întrunirile de la 11 martie nu erau „trăiască regele", ci *„trăiască țăranul român"* *(Adevărul*, 13 martie 1907). În anunțul pentru convocarea întrunirii *„Societății studenților fii de țărani"* se arăta că „un popor nu se poate alcătui din *cîteva mii de îmbuibați* și *nevolnici*, ci din *cinci milioane* de ființe ce zac în cea mai deplină întunecime și cea mai strașnică nenorocire".

Ca și în Moldova, și în Muntenia au fost arestați numeroși studenți. Numele celor mai mulți au rămas uitate în arhivele autorităților comunale și județene.

Aceleași preocupări cu privire la problema țărănească le avea și studențimea română din străinătate. Cercetînd presa și documentele vremii, aflăm astfel că la 24 ianuarie 1907, cu prilejul aniversării Unirii Principatelor, studentul Ioan Ursu, viitor profesor de istorie la universitățile din Iași și București, făcînd la „Societatea academică română din Berlin" un istoric al marelui act, a declarat următoarele : „Țara noastră e singura țară care a rămas pînă astăzi medievală, căci una din cele mai esențiale caracteristice ale evului mediu a fost monopolizarea pămîntului de o mînă de oameni și reducerea majorității la situația de clăcași. Căci ce sînt decît clăcași — arăta I. Ursu — plugarii care muncesc un pămînt care nu e al lor și transformă cu sudoarea lor grîul în aurul cu care se răsfață peste graniță privilegiații noștri. E deci timpul suprem — arăta în încheiere entuziastul student — pentru a rezolva și această chestiune, și *nu va fi glorie și mulțumire mai mare decît dacă noi tinerii ne vom închina viața luptei pentru nimicirea desechilibrului social înlăuntrul granițelor de azi ale statului nostru, și pentru a sfărîma altă caracteristică medievală : despărțirea prin granițe nefaste a poporului român"*.

În concepția studențimii, ca și a tuturor intelectualilor și scriitorilor progresiști, lupta socială se împletea cu lupta națională, urmărind același scop : eliberarea socială și unitatea națională.

Cei care au simțit mai grabnic și mai adînc sensul social-patriotic al luptei studențimii au fost înșiși țăranii. *Vin studenții*, anunțau țăranii atunci cînd aflau că vreun intelectual progresist se abate pe meleagurile lor.

ÎNTREBĂRI

LA CARE

RĂSPUNSURILE

CONTINUĂ SĂ FIE NECORESPUNZĂTOARE

1. Vă pasionează această muncă ?

2. Ce satisfacţii personale v-a adus activitatea semestrului trecut ?

3. Care este cea mai interesantă propunere pe care aţi făcut-o colectivului din care faceţi parte ? S-a realizat ? Consideraţi că reprezintă o iniţiativă care merită a fi preluată şi de alte centre universitare ?

4. La buna reuşită a cîtor acţiuni aţi contribuit efectiv ?

5. Întîmpinaţi greutăţi în activitatea dv. ? Care anume ?

6. Puteaţi evita unele nereuşite ?

7. Ce acţiuni deosebite v-aţi gîndit să realizaţi în acest semestru ?

Aceste întrebări, **adresate exclusiv celor care activează în domeniul cultural al muncii de asociaţie**, au primit din partea unor **delegaţi** la lucrările celei de-a VI-a Conferinţe pe ţară a U.A.S.R. următoarele răspunsuri care, nu din vina noastră, nu sînt cel mai adesea cele corespunzătoare.

RADU MIRONOVICI, Institutul de mine Petroşani :

1) Încă din liceu mi-a plăcut să mă ocup de organizarea unor manifestări culturale şi-mi pare bine că în anii studenţiei, fiind şeful comisiei culturale a institutului, pot continua această activitate.

2) Am pus „pe picioare" cercul de muzică şi artă. Faptul că au avut loc serile muzicale despre „Muzica clasică", „Simfonie", „Rapsodie" şi că la cererea studenţilor a trebuit să repetăm serile despre arta olandeză şi cea flamandă (organizate cu concursul profesorilor noştri care au fost peste hotare) mi-a umplut inima de bucurie.

3) Seara literară „Nicolae Labiş". S-a realizat cu prilejul comemorării morţii lui Labiş.

4) La tot ce se programează.

5) Greutăţi ? Avem. Centrul nostru universitar este foarte mic, iar numărul studenţilor este incomparabil mai mare decît al studentelor ; din această cauză reuniunile sînt, în genere, cam nereuşite. De asemenea, la solicitarea petroşenenilor pentru cîteva spectacole susţinute de formaţii studenţeşti renumite, Comitetul Executiv al U.A.S.R. a răspuns o singură dată, trimiţîndu-ne corul „Madrigal" ; deoarece data spectacolului n-a fost bine fixată, întîlnirea nu a fost de mare succes.

6) Se pot evita nereuşitele, cu sacrificii. În cazul expunerilor, îmbunătăţindu-le substanţial calitatea. (?)

7) O întîlnire cu artiştii Teatrului de stat „Valea Jiului" în care să se discute pe marginea primei lor premiere şi un ciclu de conferinţe în cadrul staţiei de amplificare pe tema „Din istoria dezvoltării teatrului".

FLORENTINA GIURCĂ, Conservator, Cluj :

1) Da. Este o completare a activităţii mele profesionale, care-mi îngăduie să mă pun la curent cu o seamă de noutăţi interesante.

2) —

3) Am întocmit, cu ocazia deschiderii expoziţiei de copii „Din grafica lui Nicolae Grigorescu", un caiet-program conţinînd texte explicative semnate de rector Daniel Popescu. Găsesc că iniţiativa e interesantă şi poate fi preluată şi de alte centre universitare.

4) Am contribuit la deschiderea Universităţii de educaţie culturală şi artistică de pe lîngă Institutul de medicină clujean, universitate care prin prelegerile sale (în cicluri cu durata de 5 ani) va consolida cunoştinţe muzicale, plastice, literare ale cursanţilor. Şi am definitivat programul brigăzilor complexe.

5) Lipsa unor oameni cu iniţiativă, pasionaţi, care să activeze în consiliile institutelor, ale facultăţilor, constituie o serioasă piedică în desfăşurarea activităţii culturale de calitate ; atîta vreme cît membrii comisiilor culturale nu vor face altceva decît **să execute** ceea ce li se dă scris de la comisia culturală a centrului universitar vom vorbi de greutăţi în bunul mers al muncii de asociaţie.

6) —

7) A doua ediţie a festivalului de artă studenţească clujeană „Primăvara studenţească".

ECATERINA DRAGOŞ, Institutul pedagogic Oradea :

1) Da. Este un sector care-ţi oferă satisfacţii neobişnuite : să organizezi în mod cît mai plăcut petrecerea timpului liber al colegilor.

2) Reuşita spectacolelor prezentate în luna decembrie de către formaţiile de muzică populară, muzică uşoară şi dansuri populare ale institutului.

3) Continuarea, în ritm susţinut, a muncii culturale la Oradea pentru obţinerea unor rezultate cît mai bune în final. Iniţiativa poate fi preluată de toate centrele universitare.

4) La organizarea programelor săptămînale ale întregii comisii culturale.

5) Institutul nostru este tînăr şi din această cauză nu avem **aparate** pentru formaţia de muzică uşoară ; datorită faptului că nu am avut un local repartizat clubului, nu am avut unde să desfăşurăm repetitiile formaţiilor.

6) Dacă luam din timp măsuri pentru respectarea orarului de repetiţii ale formaţiilor era foarte bine ; studenţii nu s-ar mai fi risipit, n-ar fi venit, aşa cum au venit, sporadic.

7) Pentru semestrul în curs ? Încă nu m-am gîndit la ceva special.

GHEORGHE SÎRBULESCU, Universitatea Craiova :

1) M-a pasionat această muncă pe tărîm cultural şi mă va pasiona totdeauna, chiar dacă n-am uneori condiţiile şi sprijinul să înfăptuiesc ceea ce visez...

2) Personal nu am încercat satisfacţii la sfîrşitul semestrului trecut, atunci cînd am făcut bilanţul activităţii culturale din centrul nostru universitar. De ce ? Formaţia de teatru nu ne-a oferit posibilitatea să ne împlinim ca actori-amatori, nici mie (care mă ocup şi de formaţii) şi nici colegilor mei ; n-am reuşit să ieşim în scenă cu un spectacol. Programul casei de cultură a fost fragmentat „de pauze"... Iar ceea ce e şi mai trist, climatul efervescent şi intelectual în care ar trebui să ne desfăşurăm activitatea culturală este iluzoriu, neavînd nici măcar activiştii culturali un interes deosebit pentru înfiriparea lui.

3) Am vrut să creez o pepinieră pentru formaţiile artistice ale Craiovei, depistînd şi modelînd talente cu prilejul micilor concursuri, din serile cultural-distractive organizate săptămînal. N-am reuşit, deoarece dezorganizarea şi lipsa de succes a formaţiilor craiovene au demobilizat tinerii interpreţi descoperiţi, le-au sugrumat incipientul entuziasm.

4) A tuturor serilor distractive care s-au bucurat de succes...

5) Foarte multe. Nu beneficiem de săli pentru repetiţii (echipa de teatru continuă repetiţiile „la masă"). Ne lovim de un exasperant dezinteres al instructorilor de formaţii şi de nepăsare din partea unor activişti de asociaţie — ceea ce duce la plafonarea formaţiilor artistice. Nu putem învinge unele mentalităţi înguste şi nu putem trece de barierele unui formalism exasperant.

6) Fără sprijinul celorlalţi, nu pot evita nereuşitele...

7) Un schimb de experienţă pe linie culturală cu institutele agronomice din Bucureşti şi Timişoara.

„Compoziţie" de PETRU IECZA, student la Institutul de arhitectură bucureştean

CONCLUZII

Spre a ne permite, cu inima uşoară, un comentariu (evitînd suspiciunea cititorilor), am reprodus exact şi în întregime cîteva răspunsuri primite la ancheta noastră din partea unor activişti culturali ai consiliilor U.A.S. Le-am mai citit apoi o dată şi în sfîrşit am pus şi mîna pe condei...

Prima şi cea mai şocantă constatare e că satisfacţiile, aspiraţiile, realizările celor ce concep activitatea culturală studenţească nu se găsesc la linia orizontului larg, în aria lucrurilor mai puţin obişnuite. Ceea ce ni se dezvăluie aici sînt proiecte comune, deja epuizate, pe care le-am mai întîlnit în toţi aceşti ani, puncte de program aflate şi în afişele celor mai modeste aşezăminte culturale. Iată, de pildă, ce ni se răspunde la întrebarea „Care e cea mai interesantă iniţiativă a dv ?": „O seară literară Labiş (reprezenta o obligaţie elementară pentru momentul comemorării morţii poetului), o frază generală (continuarea în ritm susţinut... etc.), o tăcere. Spre a nu mai discuta cu ce seriozitate ni s-au comunicat „iniţiative demne de a fi generalizate" ori „pot fi preluate de alte centre universitare !". Şi să privim mai departe, ce satisfacţii personale a adus activitatea de un semestru unor membri din comisie : „a fost pus pe picioare un cerc cultural" (în cel mai fericit caz), reuşita unor spectacole (la care cei în cauză nu şi-au adus efectiv un aport), o linişte edificatoare. Acţiuni deosebite pentru semestrul în curs ? Subliniem doar a doua ediţie a festivalului clujean de artă studenţească...

Evident, în acest domeniu al muncii de asociaţie se lucrează prea funcţionăreşte, membrii multor comisii culturale acţionează identic administratorilor de imobile — care au notat într-un carnet o defecţiune de robinet şi se îngrijesc ca la o anumită oră să vină instalatorul s-o repare. Poate ni se va reproşa că tonul acesta este dur şi concluzia prea tranşantă, că cei citaţi aici nu sînt cei mai reprezentativi activişti de asociaţie, numărul centrelor este de 15 şi noi ne-am oprit doar la Petroşani, Cluj, Oradea şi Craiova. Am asistat însă la discuţiile purtate de către delegaţi la Conferinţa a VI-a a U.A.S.R. în cadrul comisiei culturale şi cu adînc regret ne-am dat seama că nu-i nici o deosebire între mentalitatea reprezentantei orădene şi a celorlalţi; nu s-a înţeles încă faptul că trebuie să se mediteze asupra caracterului mişcării culturale studenţeşti şi la mijloacele prin care acesteia i se poate asigura ascendenţa pe o treaptă superioară ; În nenumărate ocazii, chiar cu prilejul recentei Conferinţe pe ţară, s-a arătat clar : e timpul să concepem o mişcare culturală studenţească elevată, în care tineretul universitar să-şi contureze un profil spiritual, să recepteze elementele de bază ale unei culturi estetice pe care orice om tinde să şi-o făurească. Iar pentru aceasta — aşa cum deseori am afirmat prin intermediul revistei — este indispensabilă o schimbare de optică în stilul muncii de asociaţie în acest domeniu.

De ce nu se trece la fapte ? Dacă am acuza o totală lipsă de interes din partea multor cadre alese în consilii — am fi nedrepţi ; acestea chiar dacă nu au totdeauna limpede pentru ce se dedică acestei munci — s-au simţit atrase de atari activităţi chiar de pe băncile şcolii. Aşadar, nu absenţa pasiunii este factorul esenţial care împiedică mişcarea culturală studenţească să depăşească un stadiu care reclamă a fi depăşit. Atunci ? Nişte limite ale celor desemnaţi să fie promotori şi să organizeze manifestările. Faptul că mulţi dintre membrii consiliului, din cauza lipsei de orizont cultural, nu ne pot da ceea ce dorim şi ceea ce trebuie să ni se ofere. Numai activiştii de la Cluj şi Craiova au sesizat exact nişte reale greutăţi întîmpinate. La nivel de Conferinţă pe ţară, delegaţi ai Iaşului vorbesc 15 minute dacă e cazul să se înfiinţeze o cutiuţă pentru sugestii, iar marea problemă a tovarăşului Nicolae Creţu este absenţa unei broşuri cu jocuri distractive pentru studenţi ! Şeful comisiei culturale a centrului universitar Bucureşti a demonstrat în cuvîntul său doar că poate vorbi repede şi mult. Activistul cultural al asociaţiei trebuie să aibă o personalitate, să fie un om cu idei şi preocupări serioase, nu să se oprească la sesizări şi revendicări mărunte.

Ce e de făcut ? Fiindcă la stadiul acesta nu se mai poate rămîne.

Intenţionat n-am citat pînă acum situaţia reliefată din răspunsurile craioveanului Gheorghe Sîrbulescu : un tînăr cu pasiune, cu mai multă înţelegere, se sufocă într-un cadru viciat de formalism şi dezinteres. Pentru a întreba în final de ce un tînăr ca el nu este la Craiova mai mult decît un simplu membru al comisiei culturale ? De ce un om atît de talentat, plin de vervă, de iniţiativă, cum e directorul Casei de cultură a studenţilor din Braşov, Dimitrie Cazacu, activează la acea casă de cultură unde n-are şi nici nu sînt speranţe să aibă condiţii pentru a desfăşura acele manifestări pe care e capabil să le organizeze ? De ce Alexandru Fărcaşu e numai şef de comisie culturală la Cluj, cînd reprezintă, pe lîngă un mare talent, şi o capacitate organizatorică ?

După opinia noastră, sînt necesare un studiu asupra cadrelor din sectorul muncii culturale studenţeşti şi o redistribuire a valorilor, astfel încît fiecare om să-şi găsească locul potrivit în această amplă activitate. Sarcinile pe care ni le impunem nu pot fi duse la îndeplinire cu succes decît cu condiţia unei înnoiri hotărîte a spiritului şi stilului în care se desfăşoară această importantă activitate studenţească.

Roxana COSTACHE

RELIEF

LITERAR

DERUTA VÎRSTELOR EDITORIALE*)

După apariția în revistă („Luceafărul") a nuvelei **„Reconstituirea"**, Horia Pătrașcu putea să-și retragă de la editură volumul de debut. Un volum foarte bun, însă, retrăgîndu-l, prozatorul ar fi adus — și cu acest preț trist — o mustrare (a cîta ?) celor care răspund de tipărirea unei cărți la timpul său, atunci cînd ea a fost scrisă.

„Reconstituirea" a impus un prozator cert, stăpîn pe o știință a compoziției epice evidentă. De aceea, analiza volumului său apărut aproape simultan cu nuvela nu mai poate fi făcută acum fără a „reconstitui" totul prin **„Reconstituirea"**. În felul acesta, celui care îi analizează cartea și vrea să-i intuiască prozatorului liniile de preocupare artistică și de maturizare i se ia cel puțin orice savoare. Volumul e privit acum numai ca o suită de posibilități care s-au împli-

nit altundeva, cînd în el sînt evidențe artistice remarcabile. Iată cum o muncă de editare inconștientă (cu atît mai rău cînd ea vizează tinerii, la care „treptele" sînt mai precipitate și salturile mai rapide) privează cărți bune de atenția pe care o merită. Și unii dintre critici nu-și dau seama că plătesc acest tribut.

„Întunericul și profesoara de pian" e o carte frumoasă, pentru că închide în sine (mai bine zis, deschide) gesturi adolescente și tinere într-un montaj care nu de puține ori e cel al poeziei, gesturi pe care noi le-am trăit „altfel" și le-am „montat" altfel, dar pentru care sîntem tentați să le trădăm pe ale noastre. Stările sufletești surprinse într-o etapă a procesului lor mai aproape de punctul incipient, substanța acestei cărți, sînt abia perceptibile, simbolice, nedeslușite, pentru că prozatorul le vrea așa : anume mistere care bîntuie adolescența și tinerețea trebuie lăsate și păstrate ca mistere. Cartea trimite la o emoție similară cu aceea pe care o lasă lectura unei mari cărți a adolescenței, cartea lui Alain Fournier, **„Cărarea pierdută"**.

Dacă ar fi să facem o evidență dintre schițele și povestirile strînse în acest volum, am pomeni schița **„Bradul"** (poate și fiindcă ea nu trimite deloc la **„Reconstituirea"** !). Din schiță se poate cita ca dintr-o poezie :

„— De ce plingi ? il întrebă bătrînul.

— Fiindcă bradul ăsta ieri nu a fost aici și tata l-a tăiat degeaba. Ieri nu a fost ! hohoti copilul.

— ...Păi... n-o fi fost ! vorbi atunci foarte liniștit bătrînul.

Bănică îl privi neîncrezător. Moșul se apropie de el și îi șterse lacrimile, îl mîngîie pe cap.

— De bună seamă că nu a fost ! vorbi el din nou, la fel de liniștit, n-a fost niciodată. Pentru asta nu trebuie să smiorcăi. Mîine dimineață ai să găsești altul, ăla o să fie și mai frumos. Acum hai și te culcă.

Bănică porni către casă. Pe drum, pășind în urma bătrînului, privind mîinile lui mari, zbîrcite, ce se legănau pe lîngă trup, îi zise :

„Dacă găsesc mîine altul, n-am să mai spun asta la nimeni".

Și adormi ușurat".

Gh. SUCIU

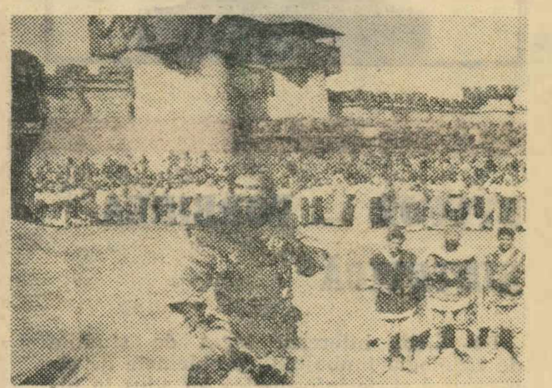
*) Horia Pătrașcu : *Întunericul și profesoara de pian*, Editura tineretului, 1966.

CINEMATOGRAFIC

O ETAPĂ...

Primele filme românești ale anului n-au fost simple reușite individuale și întîmplătoare ; ele ne permit să discernem mai limpede procesul îndelung pe care l-a parcurs filmul nostru pentru a se constitui ca artă, ca limbaj specific, guvernat de o sintaxă proprie. Existența unor mijloace tehnice de nivel mondial nu postula automat o artă *cinematografică. Filmul românesc a urmat o cale normală, suportînd ani în șir nemulțumirile criticilor care ar fi vrut să sărim dintr-o dată peste decenii de lipsă de experiență. De-abia astăzi putem aprecia cît de adevărată și inevitabilă a fost această cale, care putea fi incontestabil mai scurtă. Direcția epică a predominat în filmul românesc în mod necesar, atingînd împlinirea, da, cu* Pădurea spînzuraților.

Filmul lui Ciulei marchează momentul cînd modul de denotație a epicului ajunge la limitele dincolo de care apar posibile moduri nonepice. Pe de o parte, un anume grad de măiestrie a montajului în cadru, *de expresivitate a secvenței ca unitate gramaticală, nu se poate con-*

tinua decît în parabolă sau baladă ; are aderențe la mit. Pădurea spînzuraților *face posibil* Dacii. *Faptul că în finalul filmului lui Nicolaescu nu ni se mai arată lupta sugerează această îmbogățire sintactică pe care lipsa spînzurării lui Bologa o pregătise.*

Pe de altă parte, expresivitatea maximă a cadrului permite și desprinderea de logica epică a filmului „eseistic", pornit în investigarea interiorității unui personaj problematic, film în care există și o anumită independență, relativă, a cadrelor, cu efect compensatoriu.

Excesul de expresivitate a cadrului la Ciulei face posibil astfel Duminică la ora 6 *și de aici* Diminețile unui băiat cuminte. *Desenul situațiilor, înlănțuirea actelor* inventată *ca într-un poem, discontinuitatea ascunzînd o continuitate de ordin* mental, *sînt — punînd de-o parte reușitele parțiale și poticnirile experimentului — cîștiguri ale cinemato-*grafiei *noastre.*

Asistăm la un proces de constituire a școlii naționale de film, *stadiul prefigurărilor și promisiunilor fiind depășit. Semnificativ, în contextul saltului spre limbaj filmic epurat de ilustrativism, e drumul lui Mircea Drăgan de la* Lupeni 29 *la* Golgota. *Avem în* Golgota *o aprofundare pînă la simbol a semnificațiilor unui eveniment social care în filmul anterior ne-a fost „arătat", ilustrat ; capacitatea de a stăpîni* faptul *se convertește în puterea de a stăpîni* sensul.

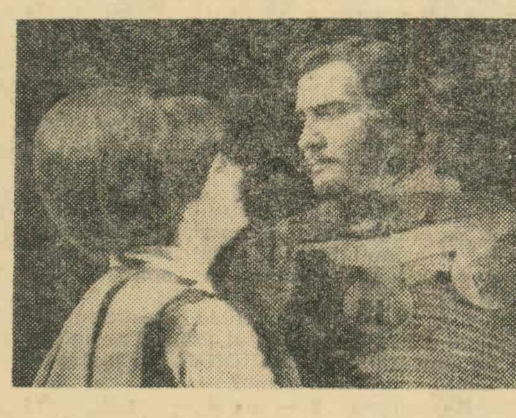
N-aș vrea să se creadă de aici că modalitatea epică ar ajunge în impas, sau nu ar mai fi posibilă. Îmbogățirile „gramaticale" aduse de Pintilie, Drăgan sau Blaier nu contrazic „povestirea", dimpotrivă — sînt povestiri, mai complexe sau mai ramificate, pentru că asemenea cuceriri se raportează la diegeză, *adică la relațiile dintre fapte, la* „sintaxa" *cinematografică. Spunea Apollinaire : pentru a imita mersul, omul a inventat roata, care nu seamănă de loc cu piciorul. Cu alte cuvinte, să nu ne întoarcem la accepțiile înguste, de mult depășite, ale „realismului".*

Eugen PATRICHE

TEATRAL

DUPĂ 100 DE ANI

Teatrul Național ne-a prilejuit săptămîna trecută evenimentul unui centenar care, în contextul actualelor dezbateri despre teatru și dramaturgie, vine să propună o idee, pînă acum cel puțin dată uitării : viabilitatea operei dramatice. Dacă autorii noștri dramatici de astăzi **comit** adesea **texte pentru spectacole de teatru**, generațiile vechi aveau parcă fără voia lor cultul **operei dramatice.** Este cazul poemului **„Răzvan și Vidra"**, prima mare operă dramatică românească. Textul aproape integral al piesei ne-a confirmat faptul că sîntem în fața unei capodopere universale, pe care însă timpul neprielnic n-a multiplicat-o în conștiința tuturor popoarelor. Mulți au încercat să demonstreze cum că **„Răzvan și Vidra"** este un accident fericit în creația lui Hașdeu. Eroarea pornea de la faptul că o a doua piesă, de aceeași valoare, Hașdeu n-a mai scris. Pe un asemenea suport interpretarea

era trist superficială. Ne gîndim la Iorga, altă mare figură a culturii noastre. În conștiința noastră omul de știință este atît de mare încît opera dramatică a lui Iorga într-adevăr ni se oferă ca un moment de destindere, accidental. Hașdeu este însă în primul rînd scriitor. El chiar și în întreprinderile lui istorice și lingvistice pornește cu entuziasmul creatorului de artă (vezi proporțiile imense ale dicționarului).

Astfel interpretat, Hașdeu, autorul dramatic, este cu **„Răzvan și Vidra"** creatorul nu numai al marelui teatru de evocare istorică de la noi, dar, alături de Alecsandri, ctitorul teatrului românesc. Față de veșnicul tînăr și ferice Alecsandri, Hașdeu e și mai modern și, parcă, mai dăruit cu harul dramei istorice. Într-o construcție oricum de tip romantic, Hașdeu ne învață și astăzi secretul operei nemuritoare, tainele perenității.

Pînă acum (ba chiar și în caietul-program maestrul Sică Alexandrescu face la fel) s-au pus pe prim plan alte însușiri decît valoarea esențială a piesei : construcția admirabilă, economia mijloacelor, armonia mișcărilor, evoluția firească și convingătoare a eroilor. Noul pe care-l aduce Hașdeu în teatrul de tip romantic este înțelegerea deosebită a evoluției personajelor : nu fatalitatea dezlănțuie, ca apoi să pună punct conflictului, ci, dimpotrivă, acțiunea piesei este **intîmplătoare** (indiferent de adevărul istoric), constituind însuși faptul personajelor. Totul se iscă și se petrece în fața cititorilor ori spectatorilor. Contribuția lui Hașdeu este cu atît mai mare cu cît este adusă într-o dramă istorică. Numai o asemenea piesă, de mare valoare artistică, putea să poarte peste un veac mesajul fierbinte al unui mare patriot și umanist. Ideile generoase, credința că poporului nostru îi este menit un viitor strălucit ne sînt transmise limpede, la temperatura cea mai înaltă a dragostei de țară și neam.

Evenimentul acestui centenar, din păcate, s-a rezumat la acest spectacol, pus în scenă de Sică Alexandrescu cu o distribuție valoroasă. Evenimentul ocupînd spațiul comentariului, nu ne rămîne decît să felicităm colectivul de interpreți și realizatori pentru fericitul prilej de a **vedea și auzi** „Răzvan și Vidra" așa cum a scris-o Hașdeu și a înțeles-o, la începutul secolului nostru, Gusti.

Constantin DUICA

din rămășițele unui cadavru o ființă artificială, sintetică, un monstru — simbol al crimei și urii, autor al unui șir nesfîrșit de calamități, culminînd cu distrugerea propriului său „părinte". Povestea a fost preluată și continuată de cinematograf: în 1931 James Whale ecranizează romanul, iar în 1935 realizează „Logodnica lui Frankenstein" Erle C. Kenton. Paul Paviot și alții vor relua motivul, instaurînd o confuzie nu mai puțin celebră: numele savantului Frankenstein e atribuit greșit monstruoasei sale creații.

Recent, unul din teatrele „of Broadway" — Living Theatre — a montat în Franța, la Cassis, un spectacol „Frankenstein" în care crearea monstrului e luată drept pretext pentru o dezbatere asupra violenței și crimei în societatea burgheză contemporană.

(În fotografie — Boris Carloff, interpretul consacrat al monstrului).

P. E.

ȘAPTE ÎNTREBĂRI DESPRE GIOCONDA

1. Știți cum a devenit celebrul tablou al lui Da Vinci proprietate franceză? : a. Pradă de război; b. Cadou al Lucreției Borgia; c. Cumpărat de Francisc I.

2. De ce a furat Perugio tabloul, în 1911? : a. Pentru a ridiculiza justiția franceză care-l condamnase de două ori; b. Pentru a-l vinde unui anticar bogat; c. Pentru a reda Italiei o capodoperă națională.

3. Bănuit că a organizat furtul, un poet a fost arestat și deținut 10 zile. E vorba de: a. Jarry; b. Cocteau; c. Apollinaire.

4. Care scriitor celebru s-a lăsat închis în Luvru pentru a petrece o noapte întreagă singur cu idolul său? : a. Musset; b. T. Gauthier; c. Rimbaud.

5. Care e definiția juridică a Giocondei, așa cum a fost dată în 1957 de organele justiției franceze? : a. Operă de artă; b. Obiect de utilitate publică; c. Mobilă.

6. Căror specialiști le aparțin următoarele explicații ale surîsului Giocondei? : a. Ea era surdă; b. E un rictus caracteristic al astmului; c. E o satisfacție placidă a femeii ce așteaptă un copil; d. Era drogată.

7. Și o întrebare pentru telespectatori: Cum a reușit proaspătul erou al serialelor de sîmbătă seara, BARONUL, să înfășoare Gioconda, făcînd-o sul?

Răspunsuri: 1 — c; 2 — c; 3 — c; 4 — a; 5 — b; 6: a — dr. G. Innen, b — H. Nierenberg; c — K. D. Keel; d — Dr. Riquelme. 7 — În nici un fel. Gioconda e pictată pe lemn de plop.

„COPILUL" UNUI PARIU CELEBRU

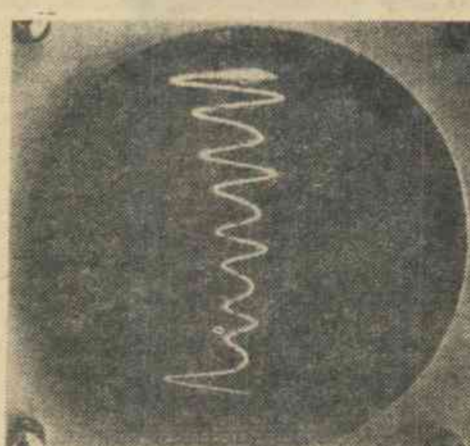
În 1816, aflați la „odihnă" pe malul lacului Geneva, Shelley, soția sa Mary, Byron și doctorul Polidori au încheiat un pariu

neobișnuit care urma să desemneze pe cel mai capabil să scrie o teribilă povestire de groază. Astfel s-a născut „Frankenstein" sau „Prometeul modern", romanul lui Mary Shelley, a cărui celebritate și posteritate sînt remarcabile. E povestea tînărului savant Frankenstein, care creează

SYNFOR — VORBIREA SINTETICĂ

Pe lîngă interesul legat de studiile de fiziologia limbajului, problemele de cibernetică și de informatică au adus în ultimii ani în centrul atenției cercetătorilor analiza și experimentările sistemelor de re-

producere artificială a vorbirii. Folosind cuceririle electronicii moderne s-au realizat sintetizatori analogici printre care trebuie citați cei ai lui Stevens și Kassovski (S.U.A.), Fant (Suedia) și, mai recent, Rosen (S.U.A.). În aceste dispozitive lungimea totală a canalului vocal este divizată în 35 de segmente cilindrice, fiecare constituind un sistem analogic putînd, în ansamblu, să reproducă vorbirea. În laboratorul de electroacustică al Academiei de științe a Poloniei cercetările în acest domeniu urmăresc crearea modelului experimental de sintetizator SYNFOR care, comandat de un ansamblu de semnale electrice programate în mod special, va putea produce toate sunetele limbii poloneze, vocale și consoane, atît izolate cît și ca elemente fonetice și lingvistice, putînd să se insumeze într-un limbaj continuu. Sintetizatorul va constitui în viitor receptorul unui sistem experimental complet de emisie-recepție numit VOCODEZ. Pînă în prezent, prin folosirea unui număr redus de semnale, s-a și reușit reproducerea de silabe diftong. În fotografie: pe ecranul oscilografului se pot urmări oscilațiile vocalei artificiale „a".

DIVANUL LUI MUIR ES KISIM

- *Un om deștept doarme în două ore cît un prost toată noaptea.*
- *Cine se scoală de dimineață nu ajunge departe dacă se culcă la chindie.*

★

— Bună ziua, domnule profesor.
— În cît sintem azi, tinere?

★

- *Mă plimbam prin pădure cînd deodată m-a apucat rîsul...*
- *Cine sapă groapa altuia... departe ajunge.*

★

— Cățelul dumneavoastră e pestriț?
— Nu, domnule, e cățelușă.

★

— Alo, Am — fi — teatru?
— Ați fi dumneavoastră, dar aici e „Luceafărul"!

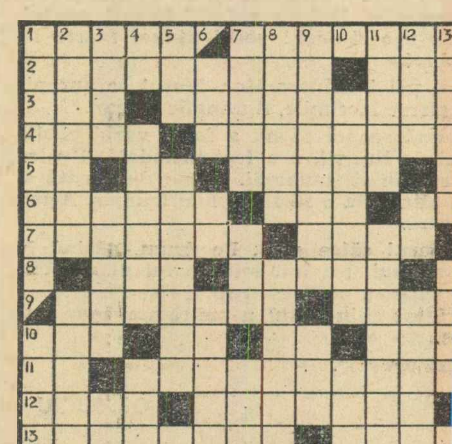
Cuvinte încrucișate

CU PRETENȚII!

ORIZONTAL: 1. COSOR — CIUPERCĂ 2. TĂVĂLUG — Literă arabă 3. CHEMARE — ȘOPÎRLE 4. Pretendenți la fericire — Nu cumpără castraveți. 5. Literă chirilică — În flanc pe stînga — VERIGI 6. PENE — Personaj legendar — Vas fără pretenții. 7. GURALIVI — Animale tibetane. 8. PISICĂ — COLACI. 9. Brînză de Brăila — Din Iliria. 10. Lac fără pretenții — Și-n căruță, și-n teleguță — Nota diapazonului — Dans spaniol. 11. Careu rebusist — PAPAGAL. 12. CUTIE — MAȘINĂRIE. 13. BUTOAIE — PIATRĂ.

VERTICAL: 1. PĂCĂLICI... — ȘI PĂCĂLELI (sing.) 2. TOCILĂ — Se iau de coarne 3. ARCAȘ — „Cu pretenții" — Finale de dans. 4. Lateral de dulap — N-are pretenții... — Victorie șahistă. 5. Armă fără pretenții — CÎRLIG 6. Măsoară energia — UNSOARE — IEPURE 7. STÎLPI — Institutul de științe economice — Naș. 8. Munteni — LOPĂȚELE. 9. CUSĂTURI — Localitate în Somalia. 10. SPĂLĂCIRI — Prefix 11. Grecești — BEȘICĂ 12. Nume — Animale — SCLAVI 13. MATROZ — CARAVANA

Gavril GLODEANU

JURNAL DIN ITALIA

STUDENT LA URBINO

Dintr-un caiet care a rămas deschis, în fiecare noapte pe o altă masă de lucru, în tot timpul călătoriei mele prin Italia, am ales mai jos cîteva din însemnările făcute la Urbino. Am fost oaspetele universității de aici și zilele petrecute cu studenții săi nu au devenit încă amintiri. Mi se pare, și azi, că mai sînt încă student la Urbino.

Nu am retranscris materia acestor note zilnice într-un reportaj, așa cum se obișnuiește, pentru că, în numele acurateții, aș fi dat în lături, sînt sigur, o parte din emoția de atunci. O voi face probabil într-o carte, dar numai în momentul în care eu însumi voi fi reușit să mă detașez suficient de un calendar trecut.

1 AUGUST 1966

Sînt la Urbino, în centrul Italiei, acolo unde Apeninii, obosiți parcă de propria lor măreție, coboară în pante calme, aproape triste, spre albastrul Adriaticii, despărțind vechea Umbrie de legendele Toscanei. Continui încă să asociez orașul cu numele a trei oameni iluștri : Rafael Sanzio (marele pictor s-a născut aici, în 1483), ducele Federico de Montefeltro, stăpîn al acestor ținuturi, și Baldassare Castiglione, virtuos al cuvîntului, autorul acelei singure cărți (Il Cortegiano) care, prin conținutul ei etic și politic, s-a vrut replică la **Il Principe.**

Urbino a înflorit în vremea aceea, adică în plină Renaștere, și cele trei nume l-au ilustrat cu dăruire, fiecare în felul său.

Toate astea le știu însă din studenție. Sînt ani puțini de atunci și unul dintre gesturile profesorului meu de istoria artei m-a urmărit pînă ieri, cu o claritate agresivă. Era un arc de cerc deschis în afară, de mîna stîngă, pe suprafața cenușie a catedrei din amfiteatrul Odobescu, însoțit de cîteva cuvinte care, pe atunci, mi se păreau golite de sensul lor adevărat și umplute cu mult basm, mult imposibil și multă depărtare : „...cînd veți fi la Roma, mai jos de Colosseum, cum mergeți pe Via dei Fori Imperiali, în dreapta dați de Colonna Traiana..."

Cu o noapte în urmă, am rătăcit ceasuri în șir, fără nici o țintă, pe Fori Imperiali, apăsat pe umeri aproape material de marmura care suie, neclintită de atîtea veacuri, pe verticala Columnei. Inundat de o lumină galben-ireală, întregul Forum trăia aevea, la miez de noapte, și auzeam, din ce în ce mai stins, glasul profesorului meu. Îl ștergea parcă discul alb, ca de cretă, al lunii care bătea prin arcurile Coloseului, peste cărămida ce a fost martoră la moartea a mii de gladiatori și fiare sălbatice.

Azi dimineață am coborît din tren, la Ancona, și am străbătut la fel de fără țintă Strada Panoramica, către port, cu corăbii legănate pe suflet. De aici, într-o altă dimineață, a pornit pe apele Adriaticii împăratul roman născut în Spania, lîngă Sevilla, să cucerească Dacia.

Portul construit pe atunci în întregime din banii împăratului mai păstrează urmele acelor vremi, iar iscusința lui Apollodor din Damasc vibrează în cele patru coloane care susțin, pe capiteluri înflorite vegetal, arhitectura arcului ridicat de anconezi, în 115, în memoria traiană.

Știu că acasă, în tăcerea platourilor de la Buftea, se toarnă **Dacii**. În liniștea din zori a țărmurilor de la Ancona, mi s-a părut că aripile păsărilor de mare desenau în aer strigătul de plecare al soldaților lui Traian, spre firul Dunării, către Drubeta. Un strigăt pe care mi l-am închipuit cu atîta insistență, încît am avut senzația că îl aud și care m-a însoțit mai departe, spre Pesaro, pînă la Fossombrone, cînd, ridicînd paleta, impiegatul din gara de aici m-a obligat să știu că foarte curînd voi ajunge la Urbino.

Orașul a fost umplut literalmente de pelerine lungi...

Trenul a oprit brusc, în peisajul acesta calm, ca o altă realitate și, de pe peronul gării, nu am zărit nici un acoperiș. Urbino, micul orășel pe care continui să-l asociez cu cele trei nume ilustre, se află însă la numai cîteva sute de metri, sus, pe cele două coline (Urbs-bina), îmbrățișat de șosele șerpuite. Gara se află jos de tot, pe firul văii, sirena unei locomotive ajunge pînă aici, pe Colle dei Cappuccini, în ferestrele unui splendid cămin studențesc, vecin cu străvechiul schit unde Giovani Pascoli a scris L'Aquilone (Zmeul). Aleea de pini, ca niște săgeți, pe care trec studenții a fost străbătută cîndva de pașii poetului.

8 AUGUST 1966

Un ghid (**Italie et Sicilie**, de A. J. du Pais), editat la Paris în 1879, notează la pagina 137, în dreptul orașului Urbino, cifra de 8 000 de locuitori. L. V. Bertarelli (**L'Italie en un volume**, 1927) numără numai 5 231 de urbinați, iar Bonechi (Italia, 1965) notează cifra de 20 003.

Curba aceasta brusc descendentă și după aceea în creștere rapidă nu mi-o pot explica. Mai ales că Bonechi nu adună la ea și studenții urbinați peste 7 000, mulți dintre ei veniți din localități cu nume din **Divina Comedie** (Gradara, Ravena, Rimini) și chiar din îndepărtata Sicilie. Universitatea din Urbino (clădirea ei a fost prima casă a Montefeltrilor), **la sola libera**, cum le place studenților italieni s-o prezinte datorită faptului că funcționează pe principiul autoadministrării de către un fel de obște, întreținîndu-se pe bază de subvenții și din venituri proprii, și-a cîștigat un prestigiu deosebit mai ales în ultimele decenii, prin profesorii care predau aici, la un înalt nivel științific și pedagogic. S-ar mai putea adăuga poate dimensiunile orașului, reduse, deci lipsa unor tentații caracteristice tineretului care e aplecat stăruitor, pe studiu. Se pregătesc profesori pentru învățămîntul elementar și mediu, profesori de limbi și literaturi străine, farmaciști și slujitori ai legilor. Tot aici funcționează un Institut de Belle Arte, renumit prin tradiția sa, iar pentru pictorii italieni o expoziție personală în orașul de naștere al lui Rafael este semn de mare prețuire. De dimineață pînă seara, acum, în plin august, toate sălile par o uzină : epoca de examene... Biblioteca rămîne deschisă pînă tîrziu, cînd cei care n-au reușit să parcurgă paginile unei cărți pleacă s-o termine acasă.

Din fișierul de la intrare mi-am notat 22 de titluri din opera lui Nicolae Iorga, un Liviu Rebreanu, cărți de lingvistică editate la București în ultimii ani.

11 AUGUST 1966

De aseară orașul a început să vuiască. Descinzînd parcă din plină Renaștere și chiar de mai de mult, studenții urbinați s-au îmbrăcat în lungi pelerine, poartă tricornuri și diademe, coroane și pălării imense, sînt deghizați în eroi de legende — nu lipsește nici Romeo și Julieta, nici crudul Iago —, în nababi și curteni, în cavaleri și suave domnițe. Cu chitare, cîntînd „în volgare" și în latina clasică, au umplut literalmente orașul, iar un manifest uriaș, lipit pretutindeni, glăsuiește clar, articol cu articol, că mîine — adică azi — orașul se află în mîinile lor. E marea lor sărbătoare, cea a înmatriculării **Feria matricularum** și, totodată, sărbătoarea cursului de vară, la care au venit studenți din peste 20 de țări. Verific încă o dată că buna dispoziție a latinului e fără margini și, mai ales, molipsitoare. Tocmai din Japonia, un tînăr student căruia, pentru a-l putea striga mai ușor, spaniolii din Sevilla i-au găsit un apod plastic — Manolito Fuggiama — se simte exact ca Giuseppe Cirillo, student la Farmacie, de loc din Torino, vecinul meu de cameră, care, imitînd o jota, tot spaniolă, uită că e bărbat și dansează cu mîinile sus, așa cum trebuie să danseze numai femeile. Proprietarii de baruri au oferit cafele pe gratis și nici o mașină nu a intrat în oraș fără să dea „vamă" unui colectiv de studenți. Seara, totul a explodat într-o petrecere încărcată cu alegorii la **Ragno D'oro**, sus, pe una din colinele orașului, unde urbinații au așezat bronzul nemuritorului Rafael.

În mijlocul studenților, toți profesorii lor împreună cu rectorul, cunoscutul critic italian, profesorul Carlo Bo, un om admirabil care a făcut, în aplauzele de cascadă ale tuturor, un tur de onoare cu Miss Goliardia 1966.

E noapte tîrziu, petrecerea continuă încă, străzile primesc în lumina puțină pelerinele lungi și-mi pare că abia acum, într-o astfel de ambianță, orașul trăiește cu adevărat, ca în vremurile de acum patru secole...

29 AUGUST 1966

Mîine studenții de la Urbino își termină examenele ; tot mîine studenții străini, veniți aici la cursurile de vară, vor pleca acasă. Și unii și alții au ținut să petreacă ultima seară împreună, iar senzația generală încercată de toți este regretul

despărțirii. E ciudat cît de repede s-au legat zeci de prietenii ; toți umblă cu cărți de vizită, schimbă adrese și **Colle dei Cappuccini** a devenit un ring în aer liber.

Au cîntat toți, fiecare cum a putut, iar la sfîrșit — recunosc aici o lacrimă... —, un cerc de brațe m-a aruncat la mijloc, în acordurile internaționalei noastre Perinițe, care au picurat, minute fără număr, printre verdele pinilor.

Mîine un tren mă va duce spre Roma, la numele orașului Urbino se vor asocia noi nume și gestul profesorului meu de istoria artei din amfiteatrul Odobescu va fi însoțit de cele ale profesorilor mei de aici (Carlo Bo, Giovanni Bogliolo, Piacesi, Bonifazi, Paioni), care, într-un timp scurt, mi-au apropiat mai mult sufletul de cultura și oamenii acestor pămînturi din care simt că răsar...

Darie NOVACEANU

„Rușine!"

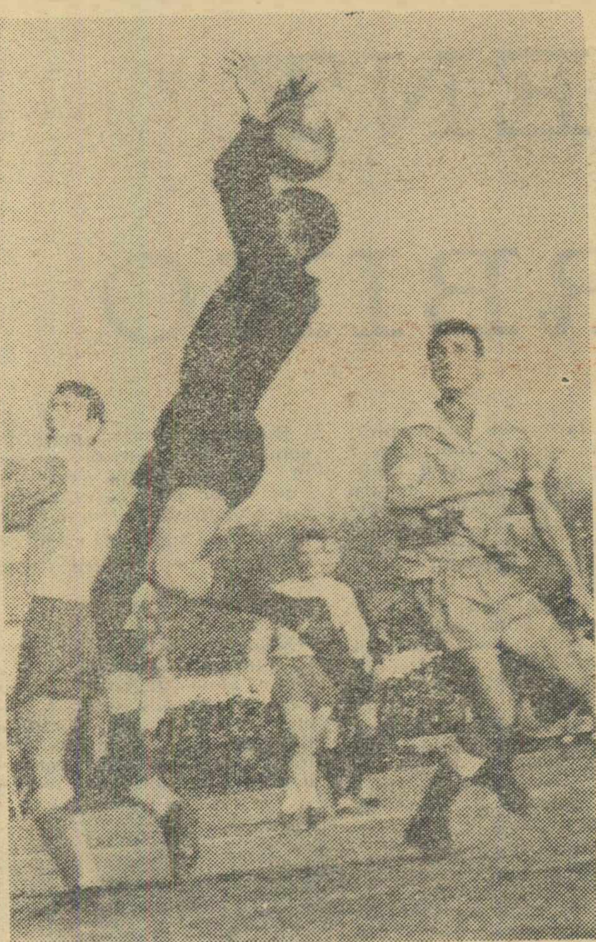
La Universitatea din Stanford — California, vicepreședintele S.U.A., Hubert Humphrey, a încercat, în fața unui public de cîteva sute de studenți, să „explice" politica nord-americană în Vietnam. În loc de aplauze, auditoriul a întîmpinat însă „argumentele" în sprijinul agresiunii S.U.A. prin strigătele : „Rușine !" și „Încetați războiul !". Întrerupt de mai multe ori în timpul cuvîntării și, în cele din urmă, redus la tăcere, vicepreședintele a părăsit în grabă universitatea, reușind să ajungă la automobilul său doar prin protecția unui dublu cordon de polițiști.

Adunarea organizată la 20 februarie se înscrie de altfel într-o serie de acțiuni protestatare ale studenților și profesorilor americani, care, în repetate rînduri, și-au dovedit opoziția față de politica guvernului nord-american. Un răsunet deosebit a avut recent prima conferință studențească națională cu privire la Vietnam, organizată la Universitatea Cornell. Marea majoritate a participanților au adoptat o rezoluție în care consideră S.U.A. ca responsabile pentru agresiune și cer încetarea bombardamentelor împotriva R. D. Vietnam și retragerea trupelor din Vietnamul de sud. În cursul unei intervenții în cadrul comisiei de externe a Senatului, profesorul de istorie Henry Commager s-a pronunțat în același sens, referindu-se la creșterea opoziției din rîndurile tineretului universitar, ale intelectualității și opiniei publice progresiste americane față de acțiunile războinice ale S.U.A. pe pămîntul vietnamez.

HEBDOMADAR

- Între 20 și 25 noiembrie va avea loc la Viena conferința miniștrilor învățămîntului din țările europene, pe tema „Accesul în învățămîntul superior", conferință organizată sub auspiciile UNESCO.
- Referindu-se recent la acțiunile de protest ale studenților spanioli, revista „Newsweek" informează despre ciocnirile dintre studenții Universității din Madrid și polițiști, care au durat mai bine de patru ore și în urma cărora 50 de studenți au fost răniți, iar 30 arestați. Motivul demonstrațiilor l-a constituit protestul împotriva arestărilor efectuate săptămînile trecute, cînd autoritățile au hotărît suspendarea cursurilor atît la Madrid cît și la Barcelona.
- În luna aprilie, la Nancy, va avea loc ediția din anul 1967 a Festivalului artistic al U.N.E.F.
- După cum a precizat postul de radio Kinshasa, Consiliul de administrație al Universității „Lovanium" a hotărît închiderea universității și reînscrierea individuală a tuturor studenților pentru a curma greva organizată de asociația generală a studenților. Studenții au instalat pichete de grevă.
- Peste 1 500 de studenți au luat parte la demonstrația organizată în fața bazei aeriene americane din apropiere de Tokio. Poliția a încercat să împiedice demonstrația, producîndu-se incidente violente.

Bonjour, mărţişor, mersi de felicitări!

Datcu şi fundaşii săi au cedat numai o singură dată atacurilor dezlănţuite ale furioşilor olteni. Tradiţionala invincibilitate a dinamoviştilor bucureşteni în faţa craiovenilor a rămas, aşadar, să fie întreruptă... data viitoare.

CRONICA MICROBISTULUI

Luat cu treburile, furat de fotbal şi ocupat eu însumi de a dărui soţiei mărţişorul cu inima săgetată şi colegelor trifoiul cu patru foi — uitasem că ziua de început a anotimpului exuberanţei şi dărniciilor este, de fapt, aceeaşi în care a văzut pentru prima dată lumina tiparului „Cronica microbistului". Mi-a reamintit însă poştaşul, care miercuri dimineaţă şi-a descărcat pe masa la care lucrez tolba cu mărţişoare. Se înţelege că nu pot reproduce, în spaţiul tipografic restrîns ce-mi este rezervat, nici măcar rezumatele scurte ale felicitărilor adresate rubricii noastre cu prilejul împlinirii unui an de viaţă. Îmi pot permite, totuşi, să inserez mai jos numele adrisanţilor : Federaţia de fotbal şi, separat, cei nouă sau zece sau unsprezece antrenori federali ai săi; Federaţia de baschet şi Federaţia de hochei; echipa de fotbal „Progresul", arbitrii Ion Dobrin şi Cornel Niţescu; „rupătorii" de la Ploieşti-Braşov şi huliganii de pe linia Iaşi-Galaţi ; maestrul Dinescu şi baschetbalista Haralambie ; cronicarul „Informaţiei Bucureştiului", antrenorii Mladin, Miu şi Voica...

Încerc însă regretul că nu ne-au sărbătorit aniversarea favoriţii noştri — fotbaliştii de la Craiova, Cluj, Timişoara şi Iaşi. Mărţişorul lor îl aşteptam întruchipat în goluri şi puncte. A fost însă cam sărac : două puncte (din opt posibile) şi două goluri (din multe posibile). În prima etapă a returului doar oltenii s-au mişcat mai binişor. I-am văzut. Nu mi-au plăcut întrutotul. Ei au întîmpinat din partea dinamoviştilor bucureşteni o rezistenţă neaşteptată şi, oricum, neanunţată de rezultatele submediocre realizate de aceştia în pregătiri. Probabil că prezenţa la meci a antrenorului Ilie Oană — aşa cum prevedea el însuşi duminică dimineaţa în acceleratul de Craiova — a îndîrjit şi mai mult pe oaspeţi, majoritatea dintre ei dorind să fie selecţionaţi pentru întîlnirea cu Franţa. Echipa Dinamo a reuşit în repriza primă să impună ea ritmul, să controleze ea jocul — ceea ce a cam derutat pe gazde. După pauză însă numai experienţa îndelungată şi arbitrajul prea îngăduitor au ajutat-o să reziste.

Arbitrul grec mi s-a părut, bineînţeles, onest, dar mult prea fricos. Mi-a făcut chiar impresia că a intrat pe teren cu gîndul să nu supere pe nimeni cu decizii drastice şi a ieşit mulţumit că scorul a fost egal şi că nu au avut loc incidente grave. Aşa cum a arbitrat el, lăsînd apărările să folosească toate mijloacele pentru a stăvili atacurile, greu se putea marca. Semnificativ în acest sens este faptul că ambele goluri au fost înscrise în primele 20 de minute, cînd jucătorii nu sesizaseră maniera de arbitraj. După ce s-au lămurit ei că „se poate da tare" şi-au dat drumul ; în zadar încercau înaintaşii să se apropie de poarta adversă că erau luaţi cu fulgi cu tot. Şi-aşa, fără ca oaspetele grec să fluiere două lovituri de 11 m. în careul craiovean şi nici alte două în careul dinamovist, partida s-a încheiat just cu 1—1. După jocul în general valoros de duminică, le-aş dori oltenilor mai multă siguranţă în apărare (îndeosebi pe părţile laterale), mai multă forţă de pătrundere pe mijlocul careului advers şi, evident, succes total pe teren propriu.

Ce ne facem însă cu ceilalţi ? Timişorenii şi ieşenii continuă să joace frumuşel, dar au călcat cu stîngul în semestrul II al anului fotbalistic. Iar clujenii demonstrează (pentru a cîta oară ?) că în zadar ai valori dacă n-ai antrenor ca lumea. Locurile 12, 13 şi 14 sînt de-a dreptul ruşinoase şi impun măsuri radicale. Se aude, tovarăşi antrenori, jucători şi preşedinţi de cluburi ?

G. MITROI

După universitarele de schi:

Factorii în drept sînt invitaţi să reflecteze...

În vacanţa de iarnă, după o pregătire centralizată (de numai 10 zile) şi cîteva discuţii contradictorii privind modul în care se va face premierea pe echipe (regulamentul prezentat de comisia de organizare a fost supus unor severe critici şi, în cele din urmă, neacceptat), s-a desfăşurat pe pîrtiile de la Predeal Campionatul republican studenţesc de schi. Au asistat şi numeroşi reprezentanţi ai Ministerului Învăţămîntului, U.C.F.S., U.A.S.R. etc.

La probele de fond feminin, din 8 concurente, trei au fost premiate ; la fond 10 kilometri băieţi, participanţii au atins „impresionanta" cifră de 10 ; slalom special femei : 400 m lungime, 40 de porţi, 19 înscrise, 4 abandonuri, o descalificare şi trei premii ; slalom special bărbaţi : 53 concurenţi, trei neprezentări, trei descalificări, şase abandonuri — tot 3 premii ; aproximativ cu aceiaşi concureţi s-au desfăşurat şi probele la slalom uriaş. Cîte ceva despre valoarea unor rezultate : la slalomul special, de pildă, s-a cîştigat cu 76,3' în două manşe (Gisela Mozes) şi s-a pierdut cu 186,3' (A. Dobre) ; alte 7 înscrise depăşind în două manşe 100 de secunde ! În proba masculină, Geza Tomori a primit medalia de campion pentru 76,1 secunde, dar jumătate din concurenţi au terminat proba cu un timp variind între 101 şi 156 secunde.

Practic, lupta pentru titluri s-a dat între Braşov şi Bucureşti. O curiozitate : mai mulţi invitaţi (studenţi schiori necuprinşi în cluburi, ei concurînd din proprie iniţiativă) şi-au înscris numele printre cîştigători... Altă curiozitate : o parte dintre favorite au plecat steagul şi au cedat medalia de aur. O ultimă curiozitate : la acest campionat s-a putut obţine medalie chiar dacă ai avut ghinionul să cazi într-o manşă...

Pentru a putea oferi şi alte concluzii sau comentarii, am solicitat părerea unor antrenori prezenţi în acele zile la concursurile universitare...

Lector ALEXANDRU FORŢU, director al secţiei Educaţie fizică şi sport pentru învăţămîntul universitar din Ministerul Învăţămîntului : — Valoarea concursului ? Mult mai bună ca în alţi ani. În special în probele alpine feminine unde, în urma rezultatelor, cel puţin 6 concurente pot aspira la locuri fruntaşe în campionatul republican. La băieţi, 15—20 participanţi au dovedit posibilitatea de dezvoltare.

— Cum vă explicaţi faptul că autentice talente nu figurează printre membrii cluburilor studenţeşti ?

— Lungu de la Timişoara, Manea de la Bucureşti şi alţii ? Cînd vin la facultate din şcoli, ei nu se mai încadrează în mişcarea noastră sportivă şi nu-i cunoaştem. Pentru catedre este greu, din atîtea mii de studenţi, să depisteze pe cei cu o clasificare sportivă dacă aceştia nu vor să-şi mai continue activitatea...

— Faptul că au luat startul în concursul republican studenţesc nu atestă dorinţa lor de a fi alături de sportivii studenţi ?

— Acest unic gest nu ne poate conduce la o asemenea concluzie.

— Poate tocmai în vederea depistării studenţilor cu înclinaţii sportive erau utile fazele preliminarii ale acestui campionat...

— Nu găsesc necesare aceste faze preliminarii. Din cel puţin două motive : primul, organizarea concursurilor preliminare la nivel de centru universitar costă mult, iar fondurile ministerului trebuie judicios distribuite şi în special pentru ridicarea talentelor autentice. Al doilea, practic doar trei centre universitare au secţii veritabile de schi şi în aceste centre sînt cunoscuţi oamenii care ne interesează ; restul au posibilitatea să participe, ca şi în acest an, ca invitaţi...

— După cum afirmă specialiştii, campionatul de schi pe faze e necesar chiar în cazul că omitem din preocupări schiul practicat de masa de studenţi : pentru verificarea periodică a pregătirii schiorilor performeri găsiţi că este suficient cantonamentul centralizat din vacanţa de iarnă ?

— Ca durată, întradevăr, este insuficientă această pregătire. Probabil că vom mai studia această problemă...

Asist. univ. CONSTANTIN HAZAPARU, Bucureşti : — Am participat la ultimele ediţii ale campionatului republican studenţesc şi o consider pe aceasta ca cea mai reuşită, datorită numărului mare de participanţi la probele alpine (fondul a fost o bagatelă !). Dar rezultatele nu au darul să ne încînte. În schiul feminin am seşizat doar cîteva nume : Gisela Mozes, Mariana Andreescu ; în schiul masculin Geza Tomori, Nicolae Stinghie, Manea Ştefan, Ion Juncu... Restul au fost turişti... Unele medalii au fost obţinute din întîmplare ; dacă privim timpii de coborîre închidem repede ochii (150 de secunde în două manşe !)

— Nu avem suficiente elemente de talent sau sistemul de pregătire este defectuos ?

— Elemente de valoare există. Unele nu sînt prinse, din neglijenţă, în cluburi studenţeşti, iar cele cuprinse nu beneficiază de cel mai bun regim de pregătire. Din pricina aceasta nivelul performanţelor este scăzut. După opinia mea, trebuie ca în viitor să se păstreze secţii de schi doar în cîteva centre : Braşov, Bucureşti, Cluj, Tg. Mureş, I.C.F. : adică în acele oraşe unde avem şi condiţii de practicare a schiului şi oameni. Să se introducă mai multe competiţii fiindcă numai competiţia dă valoare. Se pot organiza, cu sprijinul Ministerului Învăţămîntului, „Cupa Politehnicii Braşov", „Cupa Universităţii clujene", „Icefiada"... Şi, evident, campionatul republican, pornind de la faza de masă. Ministerul să se orienteze în continuare în organizarea acestor tabere centralizate, dar să existe o uniformitate în procesul de instruire, nu fiecare centru să facă ce-l taie capul. O problemă neglijată este pregătirea sportivilor în afara sezonului de schi ; o consfătuire serioasă cu toţi antrenorii pe această temă, consfătuire care să se soldeze cu o concepţie unică de antrenament ar fi cît se poate de binevenită.

Schiul studenţesc trebuie să aibă un program al lui de pregătire, sistematic, antrenorii lui. Şi o bază de masă ! La ora actuală o aducem pe Neagoe că s-a pregătit la lotul de tineret, studenţii de la I.C.F. şi de la facultăţile de Educaţie fizică, fiindcă tot au specializarea schi, şi ne mîndrim cu succesele „noastre", cînd de fapt nu avem prea multe merite.

Asist. univ. PETRE GOTEA, Cluj : — Şi eu sînt pentru o reorganizare serioasă a secţiilor de schi studenţesc. În sistemul acesta nu se mai poate continua. Acest cantonament centralizat e folositor, dar numai în condiţiile în care am desfăşurat anterior o activitate ; îl văd ca o etapă de finisare, în nici un caz **de pregătire.** Nu mi-a plăcut nici sistemul de clasament (punctaţi doar primii trei clasaţi); cupa pentru echipe n-a fost obţinută echitabil.

Lector univ. CONSTANTIN DIACONESCU, Braşov : — Concluziile mele ? Mari diferenţe de valoare între centre. Doar 2—3 schiori pot face faţă **acum** unor rezultate onorabile pe plan naţional ; pe plan internaţional nu putem discuta. Dispunem însă de nebănuite forţe, de multe elemente talentate, pe care dacă nu le vom introduce într-un regim de lucru continuu şi îndelungat le vom pierde. Şi eu optez pentru mai multe concursuri pe an. În afară de campionatul universitar, pe faze, pe care îl văd ca o competiţie de sine stătătoare ! Nu mă raliez părerilor care consideră că o activitate sporadică e suficientă şi nici acelora care se mulţumesc că s-a luat startul la o competiţie şi cîţiva au ajuns cu bine la sosire.

*

Comentarii suplimentare sînt de prisos. Concursul republican studenţesc de schi a scos la iveală hibe evidente în acest sector de activitate, rezultatele sale ilustrînd direct şi de necontestat modul defectuos în care ne-am pregătit.

Direcţia Ministerului Învăţămîntului — preocupată mai mult de scripte — contrazice părerile specialiştilor, aruncînd apă de trandafiri peste o realitate mai puţin roză... Nu putem fi de acord cu părerile pe care le lansează, în special cu cele referitoare la activitatea de viitor.

Avem nevoie de o bază de masă a schiului studenţesc de performanţă, de secţii puternice, în care aceşti schiori remarcaţi să se poată dezvolta. Trebuie reorganizat în întregime sistemul de lucru. Antrenorii au demonstrat că ştiu ce au de făcut ; urmează doar să se acorde sprijinul.

Dana VLAD

COLEGIUL DE REDACŢIE

Redactor-şef : NICULAE STOIAN

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învăţămîntului ; acad. prof. GHEORGHE MIHOC ; acad. prof. N. PETRULIAN ; acad. prof. N. TEODORESCU ; conf. univ. CORNEL PACOSTE ; EMIL GHIŢULESCU ; NICOLETA TOIA — studentă; PETRE POSTOLACHE ; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacţie ; FRED MAHLER

Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Bucureşti. Redacţia : Str. Brezoianu, 13. Telefon : 14 02 15.